

மலல்கை

ஆசிரியர்: நடாமினிக் ஜீவா

கவிஞர் க.முரளிதரன்

VIJAYA GENERAL STORES

Agro Service Centre

Dealers In Agro Chemicals, Vegetable Seeds,
Sprayers & Fertilizers Etc;

1976

85, Wolfendhal Street, Colombo - 13.

Tel: (94-1) - 327011 Telefax: (94-1) - 331596

E-mail: vijaya76@hotmail.com

'V' CARE FOR YOUR CROPS.

Rani Grinding Mills

Chillie Powder, Curry Powder,
Curry Stuff, Turmeric Powder

219, Main Street, Matale.

Tel: 066-22425

The Flavour of Lanka

மல்லை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவர்'

38-வது ஆண்டு

ஜூன் 2003

290

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201-1/1, Sri Kathiresan Street,

Colombo - 13.

Tel: 320721

E-mail: panthal@sltnet.lk

ஜூன் - 27

எனக்கு வயது - 77

1987ல் தொடங்கியது எனது மணி
விழாக்காலம். யாழ்ப்பாணம், மாஸ்கோ
என எனது மணிவிழாப் பாராட்டுவிழாக்
கள் அன்று அரங்கேறி முடிந்தன. இந்தப்
பாராட்டு விழாக்களில் என் மீது பொழியப்
பட்ட மந்திர வாழ்த்து ஆசீர்வாதங்கள்
தான் இன்று வரைக்கும் என்னை ஆரோக்
கியமாகவும் திடகாத்திரமாகவும் வைத்
திருக்க உதவிவருகின்றன என உண்மை
யாகவே நம்பி வருகின்றேன்.

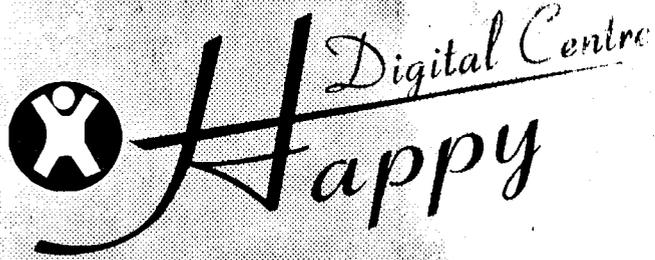
இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்
என்றுமே வீண்போவதில்லை!

எனது அர்ப்பண உழைப்பிற்கு
அவை காலம் காலமாகப் பசளையாகப்
பயன்பட்டு வருவதை இன்று தெளிவாக
உணருகின்றேன்.

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு
உழைப்பவர்கள் மீது பல குற்றச்
சாட்டுகள் சுமத்தப்படலாம். இது
இயல்பானதே. இதைச் சரிவர உணர்ந்து
கொண்டவன் நான். எனவே எந்த
விதமான தழம்பலும் இல்லாமல் வெகு
நிதானமாக இயங்கி வருகின்றேன்.

அன்றைய தினத்தை ஞாபகம்
வைத்திருங்கள். எங்கிருந்தாலும்
உங்களது மந்திர வாழ்த்துக்களை
என்மீது தூவுங்கள்.

- டொமினிக் ஜீவா

Professional Colour Lab & Studio

- * INDOOR & OUTDOOR PHOTOGRAPHY
- * QUALITY COLOUR FILM PROCESSING & PRINTING
- * PHOTO LAMINATING COVERING ALBUM
- * QUALITY & NORMAL PICTURE FRAMING
- * VIDEO FILMING

Quick Photo Service Systems

**64, Sumanatissa Mawatha,
(Armour Street),
Colombo - 12.
Tel: 074-610652**

பொதுக் கோரிக்கைகளுக்காக ஒன்று படுவதே இன்றைய காலகட்டம்!

கடந்த காலங்களில் எழுத்தாளனாகக் கருதப்பட்டவர்கள், ஏதோ ஒரு சிற்றேட்டிலோ அல்லது திசைசரிகளின் வார இதழ்களிலோ தமது படைப்புகளில் இரண்டொன்றை வெளியிடச் செய்து விட்டால் அந்தப் படைப்பாளி ஓர் எழுத்தாளனாக வலம்வர அனுமதி பெற்றுக் கொண்டவன் ஆவான்.

நிலைமை இன்று அப்படியல்ல. சூழ்நிலையும் அந்தக் காலத்தைப் போன்னறதல்ல, இன்று.

குறைந்த பட்சம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை அவன் எழுதி, வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். அப்படி நூல் வெளியிட்டவர்களைத்தான் இன்றைய உலகம் எழுத்தாளர்களாக அங்கீகாரம் கொடுத்து வரவேற்று வருகின்றது.

தனது படைப்பொன்றை நூலுருவில் வெளிக்கொணர்வதற்கு எழுத்தாளன் படும் பாரிய சிரமத்தைப் பற்றிப் பலர் முழுமையாகவே அறிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதில்லை.

இப்படிப் பல விதமான இடர்களுக்கு மத்தியிலும் தனது நூலொன்றை வெளிக் கொணர்ந்ததன் பின்னர், அந்தப் படைப்பைச் சந்தைப் படுத்துவதற்கு அவற்றை முற்று முழுதாக விற்றுத் தீர்ப்பதற்கு - அவன் எதிர் நோக்கும் சிரமங்களின் நோக்காடு பற்றி அவனைத் தவிர வேறு யாருமே அறிந்து கொள்வதில்லை. அதுபற்றி யாருமே அக்கறைப்படுவதாகவும் தெரியவில்லை.

படைப்பாளிகளுக்குள் ஆயிரம் கருத்து வேற்றுமைகள் இருக்கலாம். தத்துவார்த்த முரண்பாடுகள் இருக்கலாம். இலக்கிய நோக்குப் போக்குப் பற்றிய பார்வை வித்தியாசங்கள் இருக்கலாம். அதே சமயம் தமது படைப்புகளை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்வதற்கு இவர்கள் அனைவரும் ஒரே சிரமத்தைத்தானே இதுவரை பட்டு வருகின்றனர்.

தமது படைப்புகளைச் சந்தைப்படுத்த முனைவதற்காகவாவது குறைந்த பட்ச அடிப்படையில் இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து மகாநாடு கூட்டி கோரிக்கை வைப்பதே இன்றைய காலகட்ட அவசர அவசியத் தேவையாகும்.

- ஆசிரியர்

அட்டைப்படம்

இலக்கிய உலகமறிந்த கவிஞன் சு.முரளிதரன்

சாரல்நாடன்

இன்று கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழிகள் துறைத் தலைவராக விளங்கும் கலாநிதி. செ.யோகராசா 1977ல் நுவரெலியா மாவட்ட ஹோல் புருக் பாடசாலையில் ஆசிரியராக பணியாற்றிய காலத்தில் எட்டாம் வகுப்பில் தமிழார்வமும் படைப்புச் சிந்தனையும் கொண்ட மாணாக்கனாக சு.முரளிதரனை இனங் கண்டார். அவரிடமிருந்து மல்லிகை இதழ்களும், வானம்பாடி இதழ்களும், இலக்கிய நூல்களும் வணிகைதுறை வாரிசாக செல்ல வேண்டிய முரளிதரனை மீட்டெடுத்தது. யோகராசாவின் வழிப்படுத்தல் அவனை புடம் போடுகின்றது. 'இளந்தளிர்' எனும் கையெழுத்துப் பத்திரிகையுடன் தொடங்கிய முயற்சி 'வியர்வை' எனும் கவிதைப் படைப்பை 1979ம் ஆண்டு மல்லிகையில் வெளிவரச் செய்கிறது. இன்று அர்ப்பணிப்பும் சமூக பொறுப்பும் கொண்ட இலக்கியவாதியாகவும், கல்வியாளனாகவும் மலையகத்தில் உயர்ந்து நிற்கிறார் சு.முரளிதரன் என்ற கவிஞன்.

கண்டி சில்வஸ்டர் கல்லூரியில் 1981-83 காலப்பகுதியில் மாணாக்கனாக விளங்கிய பொழுது திராவிட இயக்கத்தில் பூத்த க.ப.சிவம், இலக்கிய நண்பர் அந்தனி ஜீவா ஆகியோருடன் ஏற்பட்ட அறிமுகத்தால்; மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் தீவிர உறுப்பினராகச் செயற்பட்டார். உயர்தரப் பீட்டிசை முடிந்த கையோடு

ஏற்றுக்கொண்ட ஆசிரியத் தொழிலில் அறிமுகமான இன்னொருவர் சக ஆசிரியரான அகளங்கள். அவருடன் இணைந்து 'சமவெளி மலைகள்' அறுவடையானது.

பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் உயிரியல் துறை மாணாக்கனான இருந்த காலத்தே, மலையகத்தில் முதல் புதுக் கவிதைத் தொகுதி என

கருத்தில் கொள்ள வைக்கும் அவருடைய தியாக யந்திரங்கள் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஐந்தாவது ஆண்டு விழாவில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. அதே விழாவில்தான் என்னுடைய சி.வி. சில சிந்தனைகள்' நூலும் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. மலையக வெளியீடகம் என்ற அமைப்பின் மூலம் இந்நூல்களை நாங்கள் அச்சில் கொணர்ந்தோம்.

முரளிதரனின் கவிதை நூலில் காணப்பட்ட கருத்துப் புதுமைகள் அவரை முக்கிய கவிஞனாக இனம் காட்டியது. விஞ்ஞானத் துறை மாணாக்கனாக இருந்தாலும், கலவரங் காரணமாக முடங்கிக் கிடந்த பேராதனை பல்கலைக்கழக தமிழ்ச்சங்கத்தை மீண்டும் செயற்படுத்த வைத்த குழுவில் சேர்ந்து இயங்கினார். அவரின் தமிழ் வெளிப்பாடுகள் பேராசிரியர் தில்லைநாதன், பேராசிரியர் அருணாசலம், கலாநிதி துரை மனோகரன், பேராசிரியர் சிவராஜா போன்றோரின் அரவணைப்பை பெற்றுத் தந்தன.

இந்தக் காலத்தில் அவரின் 'மானுடம் வென்றதம்மா' என்ற நாடகப் பிரதிக்கு அமைச்சு மட்டத்தில் நடந்த போட்டியில் முதற் பரிசு கிடைத்தது. அதுவே பின்னர் வெள்ளிநிலா கலாலயத்தினால் 'ஒன்று எங்கள் ஜாதியே' என்ற பேரில் பலமுறை மேடையேற்றப்பட்ட வெற்றி

நாடகமாகும். இதே காலப்பகுதியில் அவரின் 'கூடைக்குள் தேசம்' இலங்கையின் ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதியும் வெளிவந்தது. அந்த நூலுடன் அவர் தமிழகத்திலும் அறிமுகமானார். தமிழகத்துப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஹைக்கூ குறித்து ஆய்வு செய்வோரெல்லாம் அவர் கவிதைகளை எடுத்துக் காட்டுவதில் நாம் பெருமை அடையலாம்.

பல்கலைக் கல்வியை முடித்த பின்னர் சிறிது காலம் ஹட்டன் ஹைலன்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராக பணியாற்றினார். அப்போது ஹட்டனில் இயங்கிய மானுடம் கலை இலக்கிய வட்டம், நந்தலாலா இலக்கிய வட்டம் ஆகிவற்றுடன் இணைந்து இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் கவனம் செலுத்து பவரானார். அதன்பின் பேராதனை பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான பீடத்தில் விலங்கியல் துறையில் உதவி விரிவுரையாளராக பணியாற்றச் சென்ற வேளையில் மீண்டும் குன்றின் குரல், கொழுந்து, மலையக்கலை இலக்கியப் பேரவை என்பனவற்றுடன் இணைந்து செயற்படலானார்.

1991ம் ஆண்டு சிறிபாதக் கல்வியியல் கல்லூரி மலையகத்தில் இயங்கத் தொடங்கிய வேளையில், உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்து கொண்டார். அப்போது சிறிபாத கல்வியியல் கல்லூரியில் பீடாதிபதியாக விளங்கிய கலாநிதி செல்வி.சிரோன்

மணி ராஜரட்ணத்தின் அன்புக்கு பாத்தி ரமாகி, அவரோடு இணைந்து சிறீபாத காலசாலையை சிங்கள ஆதிக்கம் கபளீகாரம் செய்வதின்னறு மீட்டெடுப்பதில் முன்னின்று உழைத்து, தோட்டத் தொழிலாளர் சந்ததியினருக்கே என உறுதி செய்யும் சூழ்நிலை உருவாவதற்கு காரணமானார். இடைக்காலத்தில் இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை பரீட்சையில் சித்தியெய்தி, யதன்சைட் ஆசிரியர் கலாசாலைக்குச் சென்று விரிவுரையாளராகவும், பிரதி அதிபராகவும் நான்கு ஆண்டுகள் கடமையாற்றினார். இக்காலம் இவரது இலக்கியவாழ்வின் உச்சக்கட்டமாகும்.

பல்வேறு கவி அரங்குகளில் பங்குபற்றி மலையகத்தின் இழிநிலையை எடுத்துக் கூறினார்; இலக்கிய ஆய்வரங்குகளில் கட்டுரைகள் சமர்ப்பித்தார்; இலக்கிய நூல்களையும் சிங்கள திரைப்படங்களையும் பத்திரிகைகளில் விமர்சித்தார்; மலையக நாட்டாரியல் பற்றி பத்திரிகைகளில் தொடர் கட்டுரைகள் எழுதினார், சோம காந்தனின் அரவணைப்பில் கலைப்பூங்கா நிகழ்ச்சியை வானொலியில் நடாத்தினார். குன்றின் குரல், கொழுந்து ஆசிரிய பீடங்களை அலங்கரித்தார். இவ்விதம் எழுச்சிப் பெற்ற இவரின் பங்களிப்பால் கலாசார அமைச்சின் கலைக்கழக இலக்கியக் குழுவுக்கும் தெரிவானார்.

1994ம் ஆண்டு இவரது தலைமைப் பொறுப்பில் காத்திரமான ஒரு சாகித்திய விழா நடைபெறவும், பின் முதல் மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா நடைபெறவும் காரணகர்த்தாவாக விளங்கினார். 1996ல் மலையக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுவதற்கும் பெரும் பங்காற்றினார். இக்காலப்பகுதியில் புலமைப்பரிசில் பெற்று கனடாவுக்கு முதுகல்விமணி கல்வியைப் பெறுவதற்குத் தெரிவான போது இவரது இலக்கியச் சேவையில் தடையேற்பட்டது. என்றாலும் இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து கனடாவில் இயங்கிய சேரன், திருமாவளவன், சக்கரவர்த்தி ஆகியோர்களுடன் இணைந்து இயங்கினார் என்பதை நானறிவேன்.

மீண்டும் இலங்கை வந்து 2000ம் ஆண்டு முதல், சிறீபாத தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியில் செயல் நிறைவேற்றும் பீடாதிபதியாக கடமையேற்றார். இளம் வயதிலேயே இவர் மீது சுமத்தப்பட்ட நிர்வாகச் சுமை மிகுந்த பணி இது. இவரின் படைப்பு முயற்சிகளை இது பின்னடைய வைத்து விட்டது. எனினும் இவர் ஏலவே எழுதியிருந்த எழுத்துக்கள் தீவகத்து ஊமைகள் என்ற கவிதைத் தொகுதியாகவும் மலையக இலக்கியத்தளங்கள் என்ற கட்டுரைத் தொகுதியாகவும் வெளிவந்துள்ளன. கட்டுரைத் தொகுதி மத்தியமாகாண சாகித்தியப் பரிசை 2002ம் ஆண்டு பெற்றது.

சேரன், ஜெயபாலன், வில்வ ரட்ணம், சோலைக்கிளி, சில்லையூர் செல்வராஜன், மேமன்கவி போன்றோரோடு சேர்ந்து பல மட்டங்களில் கவியரங்கு கண்டவராக மலையகத்தில் முரளிதரனையே காண்கிறோம். இவரது கவிதைகள் பல சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தற்போது இணையத்தளங்களில் வலம் வருகின்றன.

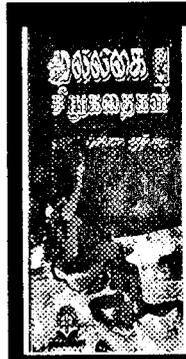
கொட்கலை இலக்கிய வட்டத்தின் செயற்பாடுகளிலும், சாரல் பதிப்பகத்தின் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளிலும் அவர் இப்போது இணைந்து செயற்படுகிறார். கவிதைகள் எழுதுபவனாக அறியப்பட்ட நான், பின் மலையக இலக்கிய முயற்சிகள் குறித்து எழுதும் அணியினரோடு நெருக்கமாக இணைந்து கொண்டேன். எழுதுவதைவிட எழுத்தாளர்களை நேசிப்பவனாகவும், இலக்கிய நிகழ்வுகளை ஏற்பாடு செய்பவனாகவும்

அதிகம் செயற்பட்டிருக்கிறேன்' என்று இவரே குறிப்பிடுகிறார். (மலையக இலக்கியத்தளங்கள்-என்னுரை)

இன்றுவரையிலும் இவருடன் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பில் தொய்வில்லை. நேரில் காணும்போது சிரிக்கவும் மற்ற நேரங்களில் நினைக்கவும் தெரிந்த மனம் இவருக்கு.

அழகான குடும்பம் இவருக்கு. இரண்டு குழந்தைகளின் தந்தையான முரளிதரன் எழுதுவதற்கு எப்படியும் நேரத்தைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும்.

இலக்கிய உலகில் இவரின் பெயரைச் சொல்ல இருப்பவை இவரின் எழுத்துக்கள் தாமே. மலையகத்தில் ஏராளமான கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். எனினும், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தென்னவன், முரளிதரன் என்ற சிலரைத்தான் இலக்கிய உலகு அறிந்து வைத்திருக்கிறது.

மல்லிகை சிறுகதைகள் 1-2
விலை 275/= - 350/=
 மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ரூபகார்த்தமாக வெளியீட்டு வைக்கப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி.
 30 எழுத்தாளர்களினது தரமான சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு.
 41 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பாகம் தயாராகின்றது.
 நூலகங்களில் இருக்க வேண்டியத் தொகுப்புகள்.
 மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

தன் வினை...

குறிஞ்சி இளந்தென்றல்

பக்கத்து வீட்டுப்பூனை குட்டிகள்
போட்டாலும் போட்டது
ஒரு நிமிடம் கூட சும்மா இருக்காது
அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டே இருந்தது

நானும் பார்த்து வந்தேன்
அதன் குட்டிகளை,
மூன்று குட்டிகள்

ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பூனை
எங்கள் வீட்டிற்கும் வரும்
அம்மா ஏதாவது சாப்பிட போடுவாள்
அதுவும் தின்று விட்டு
சில சமயம் இங்கே படுத்துக் கொள்ளும்

குட்டி போட்ட பூனை
ஓடிக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம்
நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்து சிரிப்பேன்

“உனக்கு இது தேவையா,
இந்த குட்டிகள் வேணுமுன்னு
யாரு அடிச்சுக்கிட்டா”

“பேசாம இருக்க வேண்டியது” தானே
இப்ப பாரு அங்கிட்டும் இங்கிட்டும்
அலைஞ்சுக்கிட்டு இருக்க”

அதைப் பார்த்து சிரிச்சுக்கிட்டே கேட்பேன்
என்னைக் கண்டதும் வாலை திருப்பிக் கொண்டு
குட்டிகள் கிட்ட ஓடி போய் விடும்.

கால வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது...

எனக்கும் திருமணம் நடந்தது...

இப்போது நான் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
என் நாற்காலியில் அந்த பூனை!

** ** *

மலல்கை ஆண்டுச் சந்தா

சுவைஞ்சுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் மலல்கையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்
37வது ஆண்டு மலர் தேவையானோர் தொடர்பு கொள்க.

ஆண்டுச் சந்தா 250/-

தனிப்பிரதி 20/-

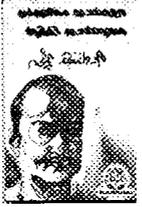
தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி

201 -1/1, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு-13.

தொலைபேசி: 320721

ஈ-மெயில்: panthal@sltnet.lk

(காகக் கட்டளை அனுப்புவோர் Dominic Jeeva, Kotahena. P.O எனக் குறிப்பிடவும்)

மல்லிகைப் பந்தல் சமீபத்தில் வெளியீட்டுள்ள நூல்கள்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்
டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு
(இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய அடாவடித் தகவல்கள், தகவல்களில் நம்பகத்தன்மை பேணப்பட்டுள்ளது)	விலை: 250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் ~ (சிறுகதைத் தொகுதி) சாந்தன்	விலை: 140/=
3. அநபவ முத்திரைகள் ~ டொமினிக் ஜீவாவின்	விலை: 180/=
4. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் ~ (இரண்டாம் பதிப்பு) சிரித்திரன் சுந்தர்	விலை: 175/=
5. மண்ணின் மலர்கள் ~
(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)	விலை: 110/=
6. நாணயம் எனது நாவல்களும் ~ செங்கை ஆழியான்	விலை: 80/=
7. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் ~ ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்	விலை: 100/=
8. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் ~ (பிரயாணக் கட்டுரை)
டொமினிக் ஜீவா	விலை: 110/=
9. முனியப்ப தாசன் கதைகள் ~ முனியப்பதாசன்	விலை: 150/=
10. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) ~ பாலரஞ்சனி	விலை: 60/=
11. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் ~ 'சிரித்திரன் சுந்தர்'	விலை: 175/=
12. அட்டைப் படங்கள்
(மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	விலை: 175/=
13. சேலை ~ முல்லைபுரான்	விலை: 150/=
14. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ~ செங்கை ஆழியான்
(30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)	விலை: 275/=
15. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் ~ செங்கை ஆழியான் (இரண்டாவது தொகுப்பு)
(41 எழுத்தாளர்களின் படைப்பு)	விலை: 350/=
16. நிலக்கிளி ~ பாலமனோகரன்	விலை: 140/=
17. நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் ~ தொகுப்பு: டொமினிக் ஜீவா	விலை: 150/=
18. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் (இரண்டாம் பாகம்) வெளிவந்து விட்டது
தொகுப்பு ~ செங்கை ஆழியான்	விலை: 350/=
19. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதைத் தொகுதி) ~ ப.ஆப்பன்	விலை: 150/=
20. தரை மீன்கள் ~ ச.முருகானந்தன்	விலை: 150/=
21. கூடில்லாத நத்தைகளும் ஓடில்லாத ஆமைகளும் ~ செங்கை ஆழியான்	விலை: 150/=

மேற்படி நூல்கள் தேவையானோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்
வியாபாரிகளுக்கு விசேஷ கழிவுண்டு

தீராவிலை

தெனியான் -

“ஹலோ...!”

“ஹலோ... யாரு பேசிக்கிறது?”

“ராதா இருக்குதா?”

“நீங்க யாரு?”

“முரளி”

“முரளின்னா?”

“ராதாவைப் பேசச் சொல்லுங்கோ!”

“அம்மா இப்போ பேசிக்க மாட்டாங்க”

“என்ன?”

“ஆமாங்க”

“நான் ஆரெண்டு தெரியுமா!”

“முரளின்னு இப்பத்தானே சொன்னீங்க”

“ஓமோம்... நான்... நான் முரளி பேசினேன் எண்டு சொல்லு”

“யாரா இருந்தா என்னங்க! ராதா அம்மா வோட் எல்லாம் சுத்திப் பாத்துக் கிட்டு களைச்சு இப்பத்தான் வந்திருக்காங்க. இப்ப அவங்க பேசிக்க மாட்டாங்க. அரைமணி நேரம் சொணங்கி எடுங்க”

ரெலிபோனை பட்டென்று கீழே வைக்கிறான். சினம் பொங்கிக் கொண்டு அவனுக்கு வந்து விட்டது என்று உணர்ந்து மனசுக்குள் மெல்ல நகைத்த வண்ணம் திரும்புகின்ற போது,

“ஆரம்மா பேசினது?” அறைக்குள் இருந்து ராதாவின் குரல் கேட்கின்றது.

“யாரோ... முரளி இன்னாரு”

“என்னவாம்?”

“உங்ககிட்ட பேசிக் கணு மென்னாரு”

“நீங்கள் என்ன சொன்னீங்கள்”

“அரை மணி நேரம் சொணங்கி எடுங்கன்னு சொல்லிப்பட்டேன்”

“ஹா... ஹா... ஹா...”

“ராதா அம்மா என்ன சிரிக்கிறீங்கள்! தப்பாச் சொல்லிப்பட்டனா?”

“அம்மா சொன்னால் அது தப்பாக இருக்காது. அதுசரி, அதென்ன அரை மணி நேரக் கணக்கு?”

“நீங்க ஓடம்பு கழுவிக்கிட்டு வந்து உடுப்பு மாத்திக்கிட்டு டீ குடிக்க வேணாம்!”

“அப்பிடயா?” கேட்ட வண்ணம் நேரத்தைக் கவனித்தபின் குளியலறை லயிற்றைப் போட்டுக் கொண்டு உள்ள நுழைகின்றாள்.

‘இப்ப அம்மாவின் கையிலிருந்து குடான ஒரு தேநீர் சுவையாகக் கிடைக்கும். காலையில் கோப்பி. மதிய உணவில் லீற்ஸ், கோவாப்பூ, உருளைக்கிழங்குப் புரட்டல், சலாதுக் கீரை இப்படி நான் விரும்பி, உண்ணும் கறி வகைகள் தவறாமல் இருக்கும். காலையில், இரவில் எல்லாம் எனக்கு

உவப்பானவற்றைத் தேடித் தேடிச் சமைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறா. அம்மாவின் கைகளுக்கு என்ன மணம்! என்ன சுவை. சேலையைக் கூட சில சமயம் தானே செலெக்ட் பண்ணி எடுத்து வைத்து உடுத்துக் கொள்ளும் படி சொல்லுவா. அம்மாவின் செலெக் ஸன் சரியாக, எனக்கும் மனதுக்குப் பிடித்ததாகத்தான் இருக்கும். எப்படித் தான் இந்த அம்மாவால் என்னைப் புரிந்து கொண்டு என் விருப்பத்திற்குத் தகுந்த வண்ணம் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்க முடிகிறது!’

அவள் உடையை மாற்றிக் கொண்டு ஹோலுக்குள் வந்து சோபாவில் மெல்ல அமருகின்றாள். அவள் எதிர்பார்த்தது போல ஆவி பறக்கும் தேநீர்க் கோப்பையைக் கையில் எடுத்து வந்து அவள் முன் வைத்து விட்டு எதிரில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றாள் லட்சுமி.

“என்னம்மா இது டீயா?” வேண்டு மென்று சீண்டுகிறாள் அவள்.

ஆமா, அந்தியிலே டீ தானே ஓங்களுக்குப் புடிக்கும்”

‘சும்மா கேட்டனானம்மா... சொல்லிக் கொண்டு அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்த வண்ணம், தேநீரைக் கையில் எடுக்கின்றாள்.

லையிற் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. வெளியே வீசும் குளிர் எதேச்சையாக உள்ளே புகுந்து கொடு கடிக்காத வண்ணம் கண்ணாடி

யன்னல்களை இறுக மூடி இருக்கின்றாள்.

ஒளிரந்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு வல்புகள் யன்னல் கண்ணாடிகள் ஒவ்வொன்றிலும் விழுந்து பிரதிபலித்து, தனித்தனி வல்புகள் பல வரிசையாக ஒரேசமயம் ஒளிரவது போல தீப அலங்காரம் செய்து கொண்டிருப்பது கண்டு பரவசமாக இரசித்த வண்ணம் தேநீரை ருசித்து சுவைக்கின்றாள்.

‘இது என்ன குவாட்டஸ் மாதிரியா இருக்கு. சொந்த வீடுபோல. ஏன், சொந்த வீட்டையே இவ்வளவு நேர்த்தியாக வைத்திருக்கமாட்டார்கள். எல்லாம் அம்மாவின்ரை கை ராசி. செய் நேர்த்தி.’

அவள் நினைந்து அனுபவித்து உள்ளூர மகிழ்ந்து பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இதமாகப் பருகிக் கொண்டிருக்க,

“இன்னைக்கு என்னம்மா சொணக்கம்?” லட்சுமி வினவுகின்றாள்.

“சீரியஸான ஒரு பேசன்ரை கவனிக்க வேண்டி இருந்தது”

“அவர்களுக்கு இப்ப கொஞ்சம் சொகம். இல்லீங்களா?”

“அம்மாவுக்கு அதெப்பிடித் தெரியும்”

“ராதா அம்மா திரும்பி வந்துக்கிற சமயம் மொகம் சொல்லிக்கிடுமே! இன்னைக்கு நிம்மதியா ஓறங்குவீங்க”

“இல்லையெண்டால்...?”

“உறக்கம் புடிக்காமெ பொறண்டு பொறண்டு படுப்பீங்க”

‘ஓ...! அந்தச் சமயங்களில் எல்லாம் நீயும் கண்ணுறங்காது விழித்துக் கிடந்து என்னைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறாயா அம்மா! என எண்ணி உள்ளே நெகிழ்ந்த வண்ணம்,

“இன்னுமொரு தடவை போய் அந்தப் பேசன்ரை பாத்திட்டு வர வேணும்”

“எத்தனை மணிக்கு?”

“ஒரு பத்துப் பத்தரைக்கு”

“ஓத் தையாகவா போவப் போறீங்க!”

“ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளே என்மம்மா பயம்!”

இல்ல நானுந்தான் கூட வாரேனே”

“சரியம்மா”

தேநீர்க் கோப்பையை அவள் கீழே வைக்கின்றாள். ரெலிபோன் மணி சினுங்கிச் சினுங்கி ஓயாது அலறுகிறது. சுவரில் பொருந்திக் கிடக்கும் மணிக் கூட்டை அவதானிக்கின்றாள்.

அம்மா சொன்னதுபோலச் சரியாக அரைமணி நேரம்.

‘எப்படித்தான் இந்த நேரத்தைக் கொஞ்சமும் பிசகாமல் கணக்கிட்டு கணித்து வைத்துக் கொள்ள இந்த அம்மாவுக்கு முடிகிறது என தனக்குள் வியந்து லட்சுமியின் முகத்தைக் கனிவுடன் நோக்குகின்றாள்.

சிரிப்புச் சிரிப்பாக அவளுக்கு வருகிறது முரளியை நினைத்து. அவ்வளவு அவசரம். ஒரு செக்கன் தானும் தாமதிக்க முடியவில்லை அவருக்கு.

ரெலிபோன் தொடர்ந்து சினூங்கி அலறுகிறது.

லட்சுமி அதை எடுப்பதற்கு மெல்ல எழ எத்தனிக்கின்றாள்.

“வேண்டாம் அம்மா, நீங்கள் இருங்கோ!” சொல்லித் தடுத்துவிட்டு நிதானமாக எழுந்து சென்று கதிரை ஒன்றில் மெல்ல அமர்ந்த வண்ணம் றிஸ்வேரைக் கையில் எடுக்கின்றாள்.

“ஹலோ... ராதா பேசுகிறேன்”

“.....”

“ஹலோ... யார் பேசுகிறது!”

“நான் முரளி பேசுகிறேன்”

நான் என்னும் அவன் தொனியில் வந்து விழும் அழுத்தத்தில் அவனுக்கு இன்னும் சினம் தணியவில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்து கொண்டு ஓசைப்படாமல் மெல்லச் சிரித்து வண்ணம் சாதாரணமாகக் கேட்கின்றாள்:

“ஆ... என்ன விஷயம் சொல்லுங்கோ!”

“கொஞ்சம் முன்னதாக நான் கோல் ஒன்று எடுத்தேன்”

“அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னம்”

“ஓமோம்... அரைமணித்தியாலத்துக்கு முன்னந்தான் அப்ப ராதா என்ன செய்து கொண்டிருந்தீங்க? ஆர் என்னோடை பேசினது?”

“அம்மா”

“அம்மாவா?”

“ஓமோம் அம்மாதான்”

“அம்மா வெள்ளவத்தையில் இல்லையா! இப்ப கண்டியிலையா இருக்கிறா”

“ஹா... ஹா... ஹா...”

“என்ன ராதா சிரிக்கிறியள்!”

“சிரிக்காமல் என்ன செய்கிறது!”

“ஏன்?”

“பெற்றாலத்தான் அம்மாவா?”

“வெள்ளவத்தையில் ஒரு அம்மா. கண்டியிலே இன்னொரு அம்மா. ஆர்ந்த அம்மா?”

“என்னோடை இருக்கிற லட்சுமி அம்மா”

“ஓ...! சமையற்காரியா!”

“முரளி! அப்பிடிச் சொல்ல

வேண்டாம். வீட்டிலே உங்கடை அம்மா சமைச்சுத் தாறுதில்லையா உங்களுக்கு! சமைக்கிறதனாலே அம்மாவைச் சமையற்காரி எண்டா சொல்லுவியள்! எனக்கு லட்சுமி அம்மாவும் அப்பிடித்தான். எனக்கு நேரமில்லாததினாலே அவ சமைக்கிறா. ஓய்வு நேரத்தில் நானும் சேர்ந்து கொள்வேன். அவ வுக்கு இயலாத வேளையில் நான் சமைத்து இருவரும் சாப்பிடுகிறோம். நான் தங்கி இருக்கிற இந்த குவாட்டஸில் அவதான் அதிகாரி. அவ போட்டது தான் சட்டம். அவவின்ரை கட்டளை ஆரும் மீற இயலாது. நானும் ஏற்றுக் கொண்டுதான் நடக்க வேணும். அவ ஒரு விதவை. ஐம்பது வயது. எனக்கு இன்னொரு அம்மா.”

“.....”

“ஹலோ, முரளி! பேசுங்கோ!”

“என்ன பேசுகிறது!”

“என்ன சொல்ல வந்தீங்க? அதைச் சொல்லுங்கோ”

“எனக்கு முட் அவுட்டாப் போச்சு”

“நீங்கள் எப்பவும் இப்படித்தான். இப்ப வவுனியாவில் இருந்துதானே பேசுறியள்! வவுனியா வலு சூடாகத்தான் இப்ப இருக்கும்”

“என்ரை குளிர் கண்டியில்தான்”

“ஹா... ஹா... உங்களுக்கென்ன! அப்பா ஜீ.ஏ., சித்தப்பா நெடுஞ்சாலை அமைச்சில் உயர் அதிகாரி. நீங்கள் ஏ-9 பாதை... சமாதானப் பாதை

போடுகிற பொறுப்பான தலைமை இஞ்சினியர். பெரியாக்கள். பாதை போடுகிறியள். ஏழை எளியதுகளை மறந்து போக வேண்டாம்”

“என்ன செய்ய வேணும் ராதா!

“பாரவிறகு சுமந்து பலமைல்கள் தூரம் மூச்சிறைக்கப் பழைய சயிக்கிள் மிதிச்சுக் கொண்டு போய் அந்த விறகை விற்று கால்வயிறு நனைக்கும் ஏழை எளியதுகளுக்கும் உகந்த பாதையாக அமைய வழி சமைக்க வேணும்.”

“பெரிய முதலாளியின்ரை மகள், ஏழை எளியதுகள் பற்றி என்ன புரட்சி பேசுகிறா”

“ஏழை எளியதுகள் கரிசனை பற்றி ஆர் பேசினாலும் வசதி படைச்சவைக்கு அது புரட்சிதான்..... முரளி, என்ரை குழந்தைப் பருவம் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் பிறந்த மண்ணில் வேலணையில் ஆரம்ப வகுப்புப் படிச்ச காலத்தில் மாற்றிப் போடுவதற்கு வேறு சட்டை இல்லாமல் இருந்தவள் எண்டால் நீங்கள் இப்ப நம்புவீங்களா! ஆனால் அதுதான் உண்மை. அப்பிடி ஒரு நிலையில் என்னை வாழ வைத்து என் கண்களைத் திறந்து இந்த உலகத்தை எனக்கு உணர்த்திய இறைவனுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

“இதெல்லாம் யார் கேட்டது இப்ப”

“சரி... சரி... என்ன சொல்ல

வந்தீங்க, அதைச் சொல்லுங்கோ!”

“ராதா... ராதா... அம்மா, அப்பாட்டை ஒருமாதிரிச் சொல்லிப் போட்டன்”

“என்ன சொன்னீங்கள்?”

“இதென்ன ராதா! எங்கள் இருவருக்குமுள்ள விருப்பம்”

“லைலா-மஜ்னூ. அம்பிகாவதி-அமராவதி, தேவதாஸ்-பார்வதி இவர்கள் போலத்தான் நாங்கள் என்று சொல்லி இருப்பீர்கள்”

“ராதா, இதென்ன! நிறைவேறாத காதலர்கள் பற்றி இந்தச் சமயத்தில்.....”

“முரளி, அவர்கள் இந்த உலகத்தை விட்டு மறைந்து விட்ட போதும் அவர்கள் கொண்ட காதல் மறையவில்லை. அது அமரத்துவமானது. அவர்களது அன்பு சமுத்திரம் போன்றது. அது வற்றாதது. அதனால் தான் உலகத்தார் உள்ளங்களில் அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அது போலத்தான்.... ஹா...ஹா...”

“ராதா சிரிக்க வேண்டாம். எங்களுடைய காதலும் அப்பிடித்தான்”

“முரளி பல்கலைக் கழகத்தில் நான் சந்தித்த பலரில் நீங்களும் ஒருவர். எதிர்காலத்தில் இணைந்து வாழ்வதற்குத் தகுந்த ஒரு ஆண் நீங்கள் என்று மனைக்குத் தோன்றியது. அதனால் பேசிப் பழகினேன்.

அவ்வளவுதான். ரீனேச் கோளாறல்ல இது”

“ராதாவின் அழகில் மயங்கி ராதா பின்னால் பலர் சுழன்று திரிந்தார்கள். அப்பிடி இருந்தும் உங்களுக்குத் தகுந்தவனாக என்னைத் தெரிவு செய்து கொண்டீர்கள்!”

“நான் அழகாக இருக்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் எனக்குப் பின்னால் அலைந்து திரிந்தவர்கள் என் அழகுக்காக மாத்திரம் சுழன்று திரியவில்லை. இப்ப பல்கலைக் கழகங்களில் படிக்கும் ஆண்கள் ஆரைத் தேடித் தேடிக் காதலிக் கிறார்கள் தெரியுமா! வசதியான குடும்பத்துப் பெண்களை இனங்கண்டுதான். வெளிநாடுகளில் அண்ணன் தம்பி இரண்டு மூன்று பேர் இருந்துவிட்டால், அந்தப் பெண்ணைக் காதலிப்பதற்கு போட்டிப் போட்டுக் கொண்டு பலர் முன்னுக்கு நிற்கின்றார்கள். இவர்கள் எல்லாம் பெண்ணையா காலிக்கின்றார்கள்?”

“நான்?”

“உங்களுக்கு அந்தத் தேவையில்லை. சரி சொல்லுங்கோ”

“முதல்ல அப்பா ஒரு மாதிரி முறைச்சார்”

“ஏன்?”

“என்ன சாதியோ...!”

“அம்மாவும் இதிலே வலு இறுக்கம். அந்த அம்மா சொன்னது

தான் எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது”

“அம்மா என்ன சொன்னவ?”

“என்னை பிள்ளை ஒருநாளும் அப்பிடி நடக்க மாட்டான். அப்பிடியான இடத்தில் அவன்ரை மனம் பதியாது. அது அவன்ரை இரத்தத்தில் ஊறின சங்கதி.

“ஆ... நான் தப்பினேன்! பிறகு”

“வேலணை சொந்த இடமென்று சொல்லி, உங்கடை குடும்ப விவகாரங்களையும் சொன்னேன். அதுக்கு அம்மா என்ன சொன்னா தெரியுமா?”

“என்ன சொன்னவ?”

“தனக்குத் தூரத்துச் சொந்தமாம். ஒரே கொடிக் கோத்திரமாம். ராதா எண்டு பெயரைச் சொன்னதும் இரண்டு பேருமே ஆச்சரியத்தில் அதிர்ந்து போச்சினம்”

“முரளி - ராதா தெய்வீகப் பொருத்தம்”

“ஓமோம்... நாங்கள் பிறக்கும் போதே தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டுது.”

“பிரச்சினை தீர்ந்தது விடுங்கள். வேறா...”

“ஒரு தடவை உங்கடை அப்பா அம்மா முறைக்கு என்ரை அப்பா அம்மாவை வந்து சந்திக்க வேணுமல்லவா”

“அனுப்பலாம். முரளி நான் எது சொன்னாலும் அப்பா கேட்டுக்

கொள்ளுவார். எதுக்கும் மறுக்க மாட்டார். நீங்கள் எது கதைக்க வேண்டுமானாலும் எனக்குச் சொல்லுங்கோ. நான் அவரிடம் சொல்லி வைப்பேன். வந்த இடத்தில் அவரோடே ஒன்றும் கதைக்க வேண்டாம். அப்பா அதை விரும்பமாட்டார்.”

“சொல்லுறதுக்கு ஒண்டுமில்லை. எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுங் தானே! வீடு வளவு... நகை நட்டு...”

“எனக்கொரு காரும் வாங்கித் தந்திருக்கிறார். நகை நான் விரும்பிப் பெரிசாகப் போடுகிறதில்லை. வீடு, வேலணையில் வேணுமா? வெள்ள வத்தையில் வேணுமா?”

“டொக்டரம்மா வேலணையில் போய் இருக்கவா போகிறா?”

“வெள்ளவத்தை வீடு எனக்குத்தான். சரிதானே?”

“சரிதான்... ரா...தா...”

“சொல்லுங்கோ! ஏன் தயங்குகிறியன்?”

“எனக்குச் சீதனம் வாங்கிறது விருப்பமில்லை ராதா! தேவையுமில்லை. நான் ஒரே பிள்ளைதான். ஆனால் கௌரவம் என்றொண்டு இருக்குதல்லவா! சீதனம் வாங்காது விட்டால் பெறுமதி இல்லாத மாப்பிள்ளை எண்டுதான் சமூகம் கணிக்கிறது!”

“எவ்வளவு கேட்கிறியன்?”

“நான் கேட்கயில்லை ராதா! என்ரை அப்பா அம்மா..”

“அவை எவ்வளவு தரட்டுமாம்?”

“இப்ப ஒரு எஞ்சினியருக்கு எழு பத்தைஞ்சு எண்பதெண்டு சீதனமாம். அவை அப்பிடிக் கேட்கயில்லை.”

“எவ்வளவு கேட்கினம்?”

“ஆகக் குறைஞ்சதுதான் நாற்பது.”

“நாற்பது லட்சம்”

“ஓமோம்”

“அப்பாவுக்கு இது பெரிய காசில்லை. அவர் நானாறு லட்சமும் தாறுதுக்கு தயாராக இருக்கிறார்.”

“உங்களுக்கு இரண்டு தங்கைமார் இருக்கிறார்களல்லவா!”

“அவர்களுக்கும் அப்பிடிக் குடுக்க அவருக்கு இயலும்”

“அப்ப... பிரச்சினை இல்லை”

“முரளி, இப்ப டொக்ரருக்கு எவ்வளவு வாங்குறான்கள்!”

“தொண்ணூறு, நூறு...”

“தொண்ணூறு லட்சம்... நூறு லட்சம்... அப்பிடிக்தானே!”

“ஓமோம்”

“ஆகக் குறைஞ்சது?”

“ஐம்பது”

“ஆகக் குறைஞ்சது டொக்ரருக்கு ஐம்பது, எஞ்சினியருக்கு நாற்பது. சரிதானே!”

“சரிதான்”

“அப்பிடியானால் நான் டொக்ரர், நீங்கள் எஞ்சினியர். நீங்கள்தான் எனக்குப் பத்து லட்சம் தரவேணும். தருவீங்களா?”

“இதென்ன ராதா?”

“இதுதான் நிச்சயம்”

“ராதா, சுமமா விளையாடாதையுங்கோ!”

“நான் சீரியஸாகத்தான் சொல்லுகிறேன். இதிலென்ன விளையாட்டு!”

“ராதா”

“என்ன?”

“பகிடியை விட்டிட்டு எல்லாம் சரிதானே!”

“முடிவைச் சொல்லிப் போட்டு...”

“எதுக்கு?”

“நான் கேட்டதற்கு”

“என்ன பேய்க்கதை பேசுகிறாய்!”

“மிஸ்டர் முரளி, போனைக் கீழே வை”

அவள் றிஸ்வரை கீழே வைத்து விட்டு, முகம் மலர்ந்து சினந்து சிரித்த வண்ணம் எழுகின்றாள்.

Terrorist:

சீனிமா; சீவ மனப்பதிவுகள்.

க.சட்டநாதன்

சந்தோஷ சிவன் ஒரு மலையாள இயக்குநர். இருந்த போதும் இவர், அசோகா, Terrorist ஆகிய திரைப் படங்களைத் தமிழில் தந்துள்ளார்.

அவரது அபயம் எனும் சிறுவர்களுக்கான திரைப்படமும் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒன்றாகும்.

பெற்றோர்களால் - படிப்பு, ஒழுக்கம், நேரந்தவறாமை என்று வதைப்படும் சிறுவனொருவனைப் பற்றிய திரைப்படம் அபயம். ஓவியம் வரைவதிலான அவனது நாட்டம், புலக்காட்சிகளில் மங்கிப் போகும் அவனது மனோபாவம், எதுவுமே பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அவனது - பத்திரமான எதிர்கால - வாழ்வுக்கு உகந்தது, கற்கும் கல்வி மட்டுமே என மயங்குபவர்களுக்கு, உண்மையில் அவனது உளச் சார்பும் மனக்கிளர்ச்சியும் புரிவதில்லை. கிராமத்தில் உள்ள தாத்தாவே அவனைப் புரிந்து கொண்ட ஒரே மனிதர். அவர்கூட, அவனது சிறகு விரிக்கும் கற்பனைகளுக்கு மாறாக நடந்து கொள்ள முற்படும்போது அவன் இடிந்து போய்விடுகின்றான். பார்க்கக் கூடிய நல்ல படம்.

ஷாருகானும் கர்னாகபூரும் நடித்த திரைப்படம் அசோகா. இப்படம் பல சமரசங்களுடன், வர்த்தக நோக்கை முதன்மைப்படுத்தி எடுக்கப்பட்ட போதும் சிவன் தேர்ந்த ஒளிப்பதிவாளர் Terrorist என்பதை நிரூபிக்கிறது.

இவரது பிரதான படமாக Terroristரைக் குறிப்பிடலாம். இத்திரைப்படம்

Visual மூலமே நகர்த்தப்படுகிறது. சினிமா என்பது கட்டில் விருந்து எனும் புரிதலுடன் எடுக்கப்பட்ட இப்படத்தில், ஒவ்வொரு Frameமும் பல அர்த்தங்களின் சாரத்தைப் பிழிவாகத் தருகிறது.

இத்திரையாக்கத்தின் கதை இப்படி விரிகிறது. மல்லி என்னும் பெண் போராளி 14வது முகாமைச் சேர்ந்தவள். மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படும் அவள் - களத்தில் மிகுந்த துணிச்சலுடன் போராடும் இயல்புடையவள். அவளது குடும்பப் பின்னணியே தீவிரமான போராட்ட உணர்வு உடையது. அப்பா புரட்சிகர கவிதை எழுதுபவர். அண்ணன் ராமு வீரச்சாவடைந்த போராளி. உறவுகளற்ற அவளுக்கு உயிர்ப் பாயிருப்பதும் அர்த்தம் தருவதும் விடுதலைப் போராட்டமும் அதை நடத்தும் இயக்கமும் தான்.

விடுதலைப் போராட்டத்துக்குப் பல வழிகளிலும் தடையாக இருக்கும் V.I.P ஒருவரை அழிப்பதற்கு, மனித வெடிகுண்டாகச் செயற்படத் தலைமை அவளைத் தேர்வு செய்கிறது. இப்பணி தொடர, தலைவரது பூரண ஆசியும் அவளுக்கு உண்டு.

தலைமையின் தீர்மானத் திற்கமைய, படையினரின் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காவலரண் ஒன்றை அவள் கடந்து செல்ல

வேண்டும். அதற்கு Lotus அல்லது சூரியா என்று அழைக்கப்படும் பிராமணச் சிறுவனொருவன் உதவுகின்றான். அவனும் யுத்தத்தின் கொடுமையால் பெற்றோர்களை இழந்தவன். அவன் கண் முன்னாலேயே எதிரி ஒருவனை மீன் வெட்டும் கத்தியால் மல்லி கொலை செய்கிறாள். அதைப் பார்த்துப் பதறும் சூரியா - கொலை, இரத்தம், மரணம் என்பனவற்றை வெறுப்பவனாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளான். இத்தகைய பயந்தாங் கொள்ளியான அவன், போராளிக்கு உதவுவது, ஓர் அழகிய குணநல முரணாகும். மல்லிக்கும் இச்சிறுவனுக்குமிடையே மிளிரும் பிரியமும் பரிவும் படத்தில் ரம்மி யமாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பின்னர், சூரியா படையினரால் அழிக்கப்படுவது - கலங்கிய பிம்பமாக, பின்புலத்தில் உருக் கொள்ள, படகில் இருக்கும் மல்லியின் பதட்டமும் துடிப்பும் திரையை ஆக்கிரமிப்பது, படத்தில் நெஞ்சைத் தொடும் காட்சிப் படிமமாகும்.

தியாகு, பெருமாள் எனும் போராளிகளால் V.I.Pயின் சொந்த நாட்டுக்கு கடல் கடந்து அழைத்துச் செல்லப்படும் மல்லி - வாசுதேவன் எனும், விவசாயத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடுடைய ஒருவரது இல்லத்தில் - ஆராய்ச்சி மாணவி என்ற போர்வையில் தங்க வைக்கப்படு

கிறாள். வாசுதேவன் நல்லவர். ஆனால், விசித்திரப் பிறவி. சிலசமயம் மனம் பேதலித்தவர் போல் நடந்து கொள்ளவும் செய்கிறார். அவரது பரிதாபமான இந்நிலைக்கு புகைப்படக் கலை ஞானான அவரது மகனின் மறைவு; அதனால் பாதிப்படைந்து ஏழு ஆண்டுகளாக கோமா (Coma) நிலையில் இருக்கும் மனைவியின் நிலை என்பன காரணங்களாய் அமைந்து விடுகின்றன.

தியாகு, பெருமாள் ஆகியோரது உதவியுடன் V.I.Pஐ அழிப்பதற்காக - ஆரம்ப நிலையில் - தீவிர பயிற்சியில் ஈடுபடும் மல்லி, பின்னர் தயங்குவதும் சுணங்குவதும் நமக்குத் தெரியவருகிறது. இதற்கான காரணம் அவள் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்ற உண்மையை வாசுதேவன் உணர்த்தியதுதான். வித்தொன்றை அவளது கையில் தந்து, மண்ணில் இடவைக்கும் வாசுதேவன் - நம்பிக்கை, அவநம்பிக்கை விதை பற்றி எல்லாம் பேசுகிறார். நம்பிக்கை விதை முகை நெகிழ்த்தி, அரும்பாய், பின் செடியாய் வளர்ந்து; - மலர் முகிழ்த்தி, விகசிப்புக் கொள்கிறது எனப் பரவசங் கொள்வதுடன்; கருவுற்ற பெண் வதை தாங்கிய பூமித்தாய் எனப் புளகம் அடையவும் செய்கிறார்.

குறித்த நாளில் குறித்த

நேரத்தில் மல்லி V.I.Pஐ - மனித குண்டாக இயங்கி, அழிப்பதற்குத் தயங்கி, ஒதுக்கம் கொள்ளுகிறாள். இது அழுத்தமான அரசியற் சார்புள்ள பார்வையாளனுக்கு - அவனது எதிர் பார்ப்புகளுக்குச் சற்று அதிர்ச்சி தருவதாயும் பிற்போக்குத்தனமான தாயும் (Reactionary) படக்கூடும்.

இவ்வகையில், உணர்ச்சிவசப் படுபவர்கள் ஓர் ஆரோக்கியமான கருத்துப் பரிமாறலுக்கு முகம் கொடுப்பது, இப்படம் பற்றிய அதிக புரிதலைப் பெறுவதற்கு பெரிதும் உதவும் என நான் நம்புகிறேன்.

மல்லி இம்முடிவை எடுப்ப தற்கான வலுவான காரணங்கள் இத்திரைப்படத்தில் நல்ல முறையில் கட்டி எழுப்பப்படுகின்றன. அவள் கருவுற்ற நிலையில் - அநாதரவாக, அவல நிலையில் இருக்கும் வாசுதேவனது குடும்பத்துடனான அவளது உறவு, வயிற்றில் வளரும் கருவின் உயிர்ப்பில் அவள் கொண்ட கனிவு என்று எல்லாமே அவளை இம்முடிவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

மல்லி தனித்து ஒதுக்கம் கொள்ளும் வேளைகளில், அவள் கருவுற்றதற்கான பின்புலம், அவளது நினைவாக படத்தில் Flash back இல் சொல்லப்படுகிறது.

7வது முகாம், படையினரால் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட வேளையில்,

காயப்பட்டுக் கிடந்த சக போராளி ஒருவனுக்கு இவள் உதவுகிறாள். அவளது அண்மையும் நெருக்கமும் வெதவெதப்பும் அவர்கள் இருவரையும் மெய்மறக்க வைக்கின்றன. அவன் கூறுவான்: ஒரு பெண்ணை இவ்வளவு நெருக்கத்தில் நான் பார்த்ததில்லை' என்று. அவளது கூந்தலை வருடியபடி வியப்புறுவான்: 'இவ்வளவு நீளமர்ன உனது கூந்தல்...' என்று. இருவரும் நெருங்கி முத்தமிட்டுக் கொள்ளவும் செய்கிறார்கள். இயற்கையின் வெற்றிக் கோஷிப்பில் அவர்களிருவரும் இணைவது இயல்பாகி விடுகிறது. இந்தக் காட்சியும் பார்வையாளரது புருவம் உயரக கூடிய ஏதுக்களைக் கொண்டிருக்கிறதென்றே நம்புகின்றேன்.

நமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய Parallels சை அதாவது ஒத்த தன்மைகளை இத்திரைப்படம் பல இடங்களில் கொண்டுள்ள போதும், போராளிகளோ அவர்தம் நடை முறைகளோ எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் கொச்சைப்படுத்தப்படவில்லை. அதே சமயம், பார்வையாளனுக்குச் சில கருத்து முரண்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு இப்படம் வாய்ப்பளிக்கின்றது என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

சிக்கென எழுதப்பட்ட திரைக்கதையைக் கொண்ட இத்திரையாக்கத்தில் ஆழ்மனதைத் தொடு

கின்ற - உளம் உருகக்கூடிய காட்சிப் படிமங்கள் நிரம்பவே உண்டு. அவை, அண்மைக் காட்சிகள், சேய்மைக் காட்சிகள், Tight close shots, புலக்காட்சிகளின் பசுமை, ஈரலிப்பு, கரையும் நிழலுருவங்கள், உறை நிலை உருவங்கள், நிசப்தமான காட்சிகள் என்று பலதரத்தன. இக்காட்சி ரூபங்கள் சக மனிதனின் சுகதுக்கங்களை ஈர்ப்புடன் வெளிப்படுத்தி, நம்மில் அவ்வுணர்வுகளைத் தொற்ற வைப்பதில் பெரும்பங்கினை வகிக்கின்றன.

'நல்ல திரைப்படமெனத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட இப்படத்தைப் பார்த்து வைப்பதில் தவறில்லை.

மைமுன் ஆச்சியை அறியாதவர்கள் கிராமத்தில் யாரும் இருக்க முடியாது. எனது உம்மம்மா ஊரில் அத்தனை பிரசித்தம். இந்தப் பிரபலத்தின் ஆதாரசுருதியே அவளது மனித நேயம்தான் என்பதை என்னால் அறுதியிட்டு கூறி விடலாம். யாருக்கு சுகக்கேடு, யார் வீட்டில் ஜனாஸா, எங்கெல்லாம் கலியாணவீடு, அத்தனை இடங்களுக்கும் திடீர் பிரசன்னம் தந்து, ஒரு விசைக் கருவியாகச் சுழன்று இயங்குவாள். நோய் கண்டவருக்கு மூலிகை வைத்தியம் பார்ப்பதில் மிகக் கெட்டிக்காரி. நோயினால் உழன்ற பலர், இவளது சிகிட்சையால் தேறியிருக்கிறார்கள்.

எங்களுர் எம்-பி-பி-எஸ், டாக்டரைவிட, இவளது கைராசியின் மகத்துவம் குறித்து ஊர் விதந்து பேசுவதுண்டு. அத்துறையில் அத்த நுட்பம் நிறைந்தவள். உம்மம்மாவின் வாப்பா அந்நாட்களில் கீர்த்தி பெற்ற நாட்டு வைத்தியராகத் திகழ்ந்தாராம். அந்தப் பரம்பரை ஞானம் இவளையும் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். இவளைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லா சேவைகளும் இலவசம்தான்.

இந்த கைங்கரியங்களுக்காக யாரிடமும் வெகுமதி பெறுவதை தவிர்ப்பாள். தன் சொந்தக் காலில் நிற்க வேண்டுமென்பதில், மிக உறுதியானவள். இதனால் இவள்பால் ஊராருக்கு நேசம் கலந்த ஈடுபாடு. இத்தனைக்கும் வாழ்வில் பெரிய வசதிகள் எதனையும் பெற்றவள் இல்லை. பிறர்மீது கருணை கொண்டவர்கள் தன்சுய முன்னேற்றங்களை கோட்டை விட்டவர்கள்தான். மைமுன் ஆச்சியும் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவள். எவருக்காவது துன்பமென்றால், இவளது கால்கள் ஒரு இடத்தில் தரித்து நிற்காது. உம்மம்மாவுக்கு இப்போது வயது எழுபதுக்கு மேலிருக்கும்.

மெல்லிய தேகம், மேனியெங்கும் தசைச் சுருக்கங்கள் தென்பட்ட போதிலும், பார்வை, கேள்வி ஞானங்களில் பீசகில்லை. கடினமான எந்த வேலைகளையும் திறமையாகச் செய்யும் உடல் ஆரோக்கியமுண்டு. உம்மம்மாவின் கணவர் கஸ்தான் அப்பா கண்ணை மூடி ஏழாண்டுகள், உருண்டு போயின. அவர் அரச ஊழியராக

பலகாலம் சேவை புரிந்து, மரணித்த பின் பென்சன் பணம் மாதந்தோறும் உம்மம்மாவின் கைக்கு வந்து சேரும். வியாபாரிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு பெரிய மாதச்சீட்டு போட்டு வருவதினால் இவள் கையில் எப்போதும் பணம் புரளும் பண விடயத்தில் நேர்மை காரணமாக சீட்டு விவகாரம் பல காலமாக நிலைத்து நிற்கிறது.

ரம்ளான் மாத நோன்பு துவங்கி விட்டால் இவளது காட்டில் பிரமாதமாக மழை பெய்யும். உறவினர், ஊரார், அறிந்தவரென்று எல்லா வள்ளல் மனமும் உம்மம்மாவுக்கு வாரிக் கொடுப்பதில் அதீத திருப்தி கொள்ளும். எவ்வளவு தான் மறுத்து வேண்டாம் என்றபோதும், முந்திக் கொண்டு அவர்கள் ஸக்காத் வழங்குவார்கள்.

ரம்ளான் மாதம் முடிய இவள் திறைசேரி ஐந்து இலக்கங்களால் நிறைந்து வழியும். ஊதாரிச் செலவு என்று எதையும் செய்துவிட மாட்டாள். அவலப்படுவோருக்காக மனமிரங்கி அந்தரங்கமாய் பண உதவிகள் செய்து ஆன்மத் திருப்பதியடைவாள். தன் கணவர் சுல்தான் அப்பா மீது அதிகமான வாஞ்சை மிக்கவள். அவரது நல்லியல்புகளை அடிக்கடி நினைவு கூர்ந்து ஆற்றாமைப்படுவாள்.

“அந்த நல்ல மனுசனுக்கு அல்லாஹ் நாயன் சொர்க்கத்தைக் கொடுக்கோணும்!” என்று, சேலைத் தலைப்பை இழுத்து தலையிலிடவாறு உருகிப் பிரார்த்திப்பாள். எழுபது

வயதாகியும் அவளிடம் முனைப்புப் பெற்றிருந்த அசாத்திய சுறுசுறுப்புக் கண்டு நான் அதிசயித்ததுண்டு. எங்கள் தெருவிலேயே காலைக் கருக்கலின் ஒளி பாய்ச்ச முன்னே முதலில் எழுந்து, முற்றத்தைப் பெருக்கி வீட்டு வேலைகளைச் செய்பவள் மைமூன் ஆச்சிதான். மற்றவர் களின் கண் விழிப்புக்கு சூரிய ஒளி உறைக்க வேண்டுமே, இவள் நோய் நொடியென்று ஒரு நாளில் சுருண்டு படுத்ததை நான் பார்த்ததே இல்லை! ஐவேளைத் தொழுகையை ஒருபோதும் தவறவிட்டதுமில்லை.

பக்கத்துவீட்டுப் பரீதா தாத்தா ஒரு நாள் கேட்டாள்.

“ஆச்சி! இப்ப ஒங்களுக்கு எத்தனையேன் வயசு?”

“எனக்கிப்ப ஒரு அறுபது வய சென்றாலும் இரிக்கும் புள்ள”

“அதெப்பிடி உம்மம்மா, இப்ப எங்கட உம்மாவுக்கே, ஐம்பது பிந்தி. அப்ப நீங்க ஒங்கட மகள, பத்து வய சிலயா பெத்தீங்க?”

எனது சிலேடையை ரசித்து பரீதா தாத்தா உடல் குலுங்கச் சிரிப்பாள். உடனே உம்மம்மாவுக்குச் சட்டெனக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வரும்.

“அடே! போடா! இங்கயிந்து, பெரிய மனிசர் பேச்சுசெல்ல, வருவான் அரப்ப டிக்க!”

உம்மம்மாலை அடிக்கடி சீண்டிப் பார்ப்பது எனது வழக்கமான பொழுது

போக்கு. உம்மம்மாவுக்கு மூக்கு நுணியில் கோபம் பிரவகித்துக் கொண்டு வரும். காரசாரமாக உரத்த தொனியில் திட்டித் தீர்ப்பாள். சில நிமிடங்களில் அக்னி தணிந்து இயல்பு நிலைக்கு வந்துவிடும்.

“கோழி மிதிச்சி குஞ்சி சாகாது!”, என்று பழமொழி கூறி சமரசம் செய்வாள். யாரும் தன் கருத்துக்கு எதிர் மறையாக பேசக்கூடாது, என்பதில் வீட்டுக் கொடுக்காத பிடிவாதம். தன்பக்கமே நியாயம் இருப்பதாக குளுரைப்பு (மூப்பில் திளைத்துப் போன எல்லா முதியோரினதும் யதார்த்த நிலையும் இது தான்!)

சிறுவயது தொட்டு என்மீது அபார வாஞ்சை காட்டி வருகிறாள். இவள் கூறும் பழங்காலக் கதைகளை ரசித்து அசைபோடுவதில், எனக்கு அலாதிப் பிரியம். மேலுதட்டில் ரோமம். கறுக்கத் துவங்கிய இந்த யவ்வணப் பருவத்திலும் நான் அவளுடைய கண்ப்பில் சிறு பிள்ளைதான். மடியிலிட்டு என் தலையை வாஞ்சையோடு தடவிக் கொடுப்பதில் தான் எத்தனை சுகம்! உம்மம்மாவன் பாசவிகசிப்பில், நான் கரைந்து போவேன்.

இவள் பெற்ற வாரிசுகள் ஆறு. இரு ஆண்கள், நான்கு பெண்கள். பேரப் பிள்ளைகள் ஒரு டசின் தேறும். எல்லோர் மீதும் பாசமும் கருணையும் இருந்த போதிலும் என் உம்மாவின் மீதுதான் மேலதிகப்பற்று. மூத்தபிள்ளை என்பதினாலோ, தெரியவில்லை தாய்க்கும் மகளுக்கும்மையில் அபூர்வமாக மன முறிவுகள் ஏற்படுவதுண்டு. பலத்த

வாக்குத் தர்க்கங்கள் கிளர்ந்தெழும். எண்ணெயிலிட்ட கடுகாகப் படபடத்து உம்மம்மா சில வேளைகளில் வெளி நடப்பு செய்வதுண்டு. இந்த இராஜீக உறவின் முறிவை இவளால் இரண்டு நாளைக்குக் கூட தாக்குப் பிடிக்க இயலாது போய்விடும். மூன்றாம் நாள் காலையில் மீண்டும் வீட்டை நோக்கிய பிரவேசம் நிகழும். எதுவும் நடக்காததைப் போன்ற தணிந்த சுபாவம் தலைகாட்டும். பிறகு எல்லோர் மீதும் அன்பினை ஊற்றுச் சுரப்பாய் வர்ஷிப்பாள். உம்மம்மாவின் அடிமனம் மென்மை கொண்டது. அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களுக்கு அவள் கேள்விக் குறியே. எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. நான் மனம் கலங்கிப் போன சம்பவமது.

ஓ-எல், பரீட்சை எழுதக் கிளம்புகிறேன். எனது பரீட்சை சிலவுக்கு கொடுத்தனுப்ப அன்று யாரிடமும் காச இருக்கவில்லை. நேரம் ஆக ஆக ஆற்றாமையால் என் விழிகள் கசிகின்றன. உம்மா பக்கத்து வீடுகளில் காச புரட்ட எடுத்த முயற்சி சாத்தியமற்றுப் போனது. இறுதியில் உம்மம்மாதான் பணம் தந்து பரீட்சைக்கு அனுப்பி வைத்தாள்.

“ஏண்ட புள்ளக்கி, நான் உதவி செய்யாமப் போவேனா? இவளுகள் என்ன செய்யப் போறெண்டு பாக்கத்தான். பேசாம ஈந்த!”

என்று என் தலையைத் தடவி தேறுதல் சொன்னாள். அவளது ஆசியினால் பரீட்சையில் சிறப்பாக சித்தி யெய்தினேன். எங்கள் குடும்பம் பெரியது.

அடிக்கடி வறுமை ஈவிர்க்கமின்றி தாக்கும். அதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில் வீட்டில் எல்லோருடைய கணானாக களும் காலியாக இருக்கும். சமையலறையும் வீடும் வெறிச்சோடிப் போய் இருக்கும். இப்படியான தருணங்களில் உம்மம்மா தான் கை கொடுப்பாள்.

கடைக்குப் போய் அரிசி, சீனி, காய் கறியென்று வாங்கிக் கொடுப்பாள். உம்மாவின் கையில் காசு தட்டுப்பாடு நிலவும் சந்தர்ப்பங்களில் தாராளமாக உதவுவாள். மற்றவரின் அவலங்கள் எல்லை மீறிப் போகும் போது, இடுப்பில் சொருகியுள்ள கசங்கிய கைக்குட்டை திடீரென வெளியே வரும். அந்தக் கைக்குட்டையையும், சாவிக் கொத்தையும் இவளது இடுப்பு கச்சிதமாகப் பாதுகாக்கும்.

உம்மம்மா மகாத்மியம் பற்றி நிறையவே கூறிவிட்டேன். அதி முக்கியமான ஒரு விடயத்தைப் பற்றி உங்களிடம் இதுவரை கூறாமல் விட்டேனே! எங்கள் இல்லத்தில் ஒரு பழங்கால தேக்கமர பெட்டி ஒன்று உண்டு. அதன் தனி ஆளுமை, மைமுன் ஆச்சியினுடையது தான். எத்தருணத்திலும், யாரும் திறக்கவோ, உரிமை கோரவே அனுமதிக்க மாட்டாள். சாவிக் கொத்து பத்திரமாக அவளிடமே இருக்கும்.

உம்மம்மாவின் கருங்காலிப் பெட்டி அவளது தீவிர கண்காணிப்பிலேயே இருந்தது. எல்லோரும் உறங்கிய பின் - பாதி ராத்திரியில் எழுந்து திறப்பதும், மூடுவதுமான ஓசை சன்னமாக எங்கள் காதுகளில் விழும். இச் செயல்களினால்,

உம்மம்மாவின் கருங்காலிப் பெட்டி பற்றிய சந்தேகமொன்று எல்லோருக்கும் இருந்தது. அதுபற்றிய விமர்சனங்கள் கிழவியின் காதில் விழுவண்ணம் ரகசியமாக ஒலிக்கும்.

அன்று அவளது பெட்டிச் சாவி காணாமல் போய் விட்டது. பத்திர காளியா உருமாரி, வீட்டை இரண்டாக்கி ரகளை பண்ணி, எல்லோரையும் திட்டித் தீர்த்தாள். திறப்பை யாரும் கண்டெடுத்து மறைத்து வைத்துள்ளனரோ என்ற சந்தேகமும் வலுத்திருந்தது.

“ஏண்ட சாவிக் கொத்தைக் கள வெடுத்தவங்கள நல்ல வேல செய் வேன்!”

கோபாவேசமாகச் சூளுரைத்தாள். சோறு, தண்ணி இல்லாது, எதையோ பெறுமதியான பொருளொன்றை இழந்ததைப் போன்று முகத்தை தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இப்படித் தான் ஒருநாள், சாவிக்கொத்தை தொலைத்து விட்டு, ரகளை பண்ணிக் கொண்டு இருக்கும் போது, கிணற்றடியில் நான் எதேச்சையாக கண்டெடுத்து கையில் கொடுத்தேன். மகிழ்ச்சி தாங்க வில்லை அவளுக்கு!

இச்சம்பவங்களினால், எங்களுக்கு பெட்டகம் குறித்த சந்தேகமும் மர்மமும் வலுத்துக் கொண்டே இருந்தது. ஊகங்களும் எம் மத்தியில் எழுந்தன. அதனுள் நிறைய காசு சேர்த்து வைத்திருக்கலாம். அடமானம் பிடித்த காணியுருதிகள் கூட இருக்கலாம். நிறைய தங்க நகைகள் சேர்த்து வைத்திருக்கலாம் இல்லை

யென்றால் புதையல் காப்பதைப் போன்று கிழவி ஏன் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்?

இவ்வாறாக கிழவியின் பெட்டகம் பற்றிய அலசல் உள்ளூக்குள் தொடர் கிறது. ஒருநாளான பெட்டியை திறந்து பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எல்லோருக்கும் இருந்தது.

சரிதான்! பூனைக்கு யார் மணி கட்டுவது என்பதே பிரச்சினை. வாப்பா சொன்னார்.

“சொத்துப் பணமிருந்தா, அவக்குப் பொறகு நாங்கதானே அனுபவிக்கப் போறோம். என்னத்துக்கென் பதறோணும்?”

ஒரு, செய்ய கிணற்றடிக்குப் போன உம்மம்மா திடீரென கால்வழுக்கி கிணற்றடியில் விழுந்து விட்டாள். உடலெங்கும் பலமான காயங்கள். எங்களால் தீமர் அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. அடி பலமாகப் பட்டதினால் நடக்க முடியாது. பல மாதங்கள் வேதனையோடு படுக்கையில் கிடந்தாள். தொடர்ந்து மருத்துவங்கள் செய்தும், அவளால் பழைய நிலைக்கு திரும்ப முடியவில்லை.

பம்பரமாகச் சுழன்று மற்றவருக்கு வைத்தியம் பார்த்த மைமுன் ஆச்சி, பாயில் முடங்கிப் போனது குறித்து ஊர் வசனத்தது. நெஞ்சுவலியும், சுவாச முட்டும் அடிக்கடி அவளைத் துன்பத் தீலாழ்த்தின. நோய் பார்க்க வருவோரின் தொகை விசாலித்துக் கொண்டிருந்தது.

மைமுன் ஆச்சியைப் பற்றி கவலை எல்லோரையும் வருந்த வைத்தது.

உம்மா அவளை விழுந்து விழுந்து உப சரித்தாள்.

ஒருநாள் விடியல் சுபஹில் எங்கள் உம்மம்மாவின் சரித்திரம் முடிந்து போனது.

ஏராளமானோர் மையத்து வீட்டில் குழுமி விட்டனர். அவளின் சிறந்த குணவியல்புகளை பலரும் போற்றினர். பெண்கள் துயரம் தாளாது கதறியழுதனர். மைமுன் ஆச்சியின் ஏழாம் கத்தம் நிறைவேறிய தருணத்தில் குடும்பத்தார் கூடி ஏகமனதாக ஒரு தீர்வை எடுத்தார்கள்.

பெட்டியைத் திறந்து பார்த்து விடுவது!, என்ற தீர்வே அது. தேர்தல் முடிவுகளை செவிமடுக்க வானொலிப் பெட்டியின் அருகே காத்திருக்கும் வாக்காளர்களின் ஆர்வம் எங்களில் குடி கொண்டது.

பெட்டி திறக்கப்பட்டது, கூடவே ஆச்சரியமும் காத்திருந்தது. பெட்டிக்குள் பெறுமதியான பொருட்கள் இருக்குமென அங்கலாய்த்தவர்கள், வாய்முடி மெளனி ஆனார்கள். பெட்டிக்குள் உம்மம்மாவின் பழைய புதிய ஆடைகளும், தஸ்பீஹ், பிரார்த்தனை மாலைகளும், சிதறிக் கிடந்தன. புதையல் கண்டெடுக்க நினைத்தவர்களின் முகங்களில் கருமை படர்ந்த சலிப்பு.

சல்லடை போட்டுத் தேடியும் பெட்டிக்குள்ளிருந்து எதனையும் கண்டெடுக்க இயலவில்லை. அந்தப் பெட்டி கத்தினுள் கைக்கடக்கமான சிறிய தகர்ப்

பெட்டியொன்று இருந்தது. இப்போது பரவலான உற்சாகம் பிரவகித்தது. இந்தச் சிறிய பெட்டிக்குள் பணம், நகை கூடுதலாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் நிர்மூலமானது. அதனுள் பழைய, பழுப்பேறிய கறுப்பு - வெள்ளை புகைப்படம் ஒன்று மட்டுமே இருந்தது.

ஒரு அழகான இளைஞன், புகைப்படத்தில் புன்முறுவல் பூத்தவாறு காட்சி கொடுத்தான்.

எல்லோர் முகங்களிலும் ஆச்சரியக் குறி! “யார் இந்த இளைஞன்?”

இந்தப் புகைப்படத்தைப் போய் உம்மம்மா பெரிய சொத்தாக நினைத்து ஏன் பாதுகாத்தாள்? அந்தப் புகைப்படம் நிச்சயமாக அவள் கணவர் கல்தான் அப்பாவின் சாயலிலும் இல்லை! அவளது பிள்ளைகள் ஒருவருளேதும் உருவத் திலும் இல்லை! அப்படியானால் இவன் யார்?

கேள்விக் கணைகள், யாவரையும் துளைக்கவாரம்பித்தன. சிக்கலைத் தீர்க்க எவராலும் முடிய வில்லை. நான் தீர்க்காமாக யோசித்து விட்டுச் சொன்னேன்.

“இந்த நொடியை அவிழ்க்க நாங்க, இறந்த காலத்திற்கு போனாலும் முடியாது. உம்மம்மாவின் இளமைக் காலங்களை அறிவதற்கு, அப்போது நாங்கள் யாரும் உயிர் தரித்திருக்க வில்லை.

இதுபற்றி தகவல் தரக்கூடிய ஒருவர் மட்டும் தான் உயிரோடு

இருக்கிறார். உம்மம்மாவின் சகோதரர் ரசீத் அப்பா. அவர் இப்போது நோயிலும் மூப்பிலும் மாமி வீட்டில் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரிடம் படத்தைக் காட்டி கேட்பதுதான் சரி!” ரசீது அப்பா படத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு கூறத் தொடங்கினார்.

அந்த இளைஞன் ஒரு பணக்கார வீட்டுப்பிள்ளையாம். மைமுன் ஆச்சியின் இளமைக்கால அழகில் லயித்து அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினானாம். ஏழை வீட்டில் திருமணம் செய்ய அவனது தந்தை தடையாக இருந்தாராம். இவர்கள் சிநேகம் ஊரில் கசியத்துவங்கியதும் மைமுன் ஆச்சியின் வாப்பா அவசரமாக கல்தான் அப்பாவுக்கு திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டார். இதைச் சகித்துக் கொள்ள முடியாத அந்த இளைஞன் நஞ்சுருந்தி தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த கதையினை ரசீது அப்பா நினைவு கூர்ந்து விளக்கினார். ஒரு நல்ல தாயாக, தாரமாக, பாட்டியாக வாழ்ந்துவிட்ட மைமுன் ஆச்சி மனசாட்சிக்கு எத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறாள். உம்மம்மா என்ற புத்தகத்தை என்னால் விமர்சிக்க முடியவில்லை. எங்கள் நெஞ்சங்களில் நிறைந்து மறைந்துவிட்ட உம்மம்மா.

‘ஒரு புரியாத புதிர்!’

கழதங்கள்

மல்லிகை ஏப்ரல் - 2003 இதழ் அட்டையில் கவிஞர் செ. குணரத்தினம் திருமுகம் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நீண்ட காலமாக தொடர்ந்து எழுதி வருகின்ற மண்ணின் மைந்தனின் - முகம் - மல்லிகையில் பதியப்பட்டது சிறப்பானதாகும்.

மல்லிகை கண்ட புதிய களம் என்ற குறிப்பு - மிக முக்கியமானது. கம்பன் விழாவில் கடை விரித்தவர்கள் - ஈழத்து படைப்பாளிகளின் ஒரு சிலரின் நூல்கள் இருந்தது. ஆனால் மல்லிகைப் பந்தலில் அனைத்தும் நம்மவர்களின் படைப்பு. நாவல் நகர் பொன்னுத்துரை என்ற அன்பர் துரைவி வெளியிட்ட சாரல் நாடனின் மலையகம் வளர்த்த தமிழ் - எனது மலையக மாணிக்கம் இரண்டு நூல்களையும் வாங்கி உயர்தர வகுப்பில் படிக்கும் தன் மகனுக்கு படிக்கக் கொடுத்த காட்சியை நேரில் கண்டேன்.

அது மாத்திரமல்ல. சுழற் பந்து வீச்சாளர் முரளிதரனின் தந்தை திருமுத்தையா மல்லிகை ஆண்டு மலரை வாங்கி - அதனை கண்டிக்கு போகும் பொழுது வாசித்துக் கொண்டு வந்தார். அவருடன் பயணம் செய்த என்னிடம் இது போன்ற சஞ்சிகைகளை நாம் ஆதரிக்க வேண்டும் என்றார்.

அந்தனி ஜீவா

எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் மற்றும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் சமய சமூக சேவையாளர்கள் போன்றோர்களை அவர்கள் வாழும் காலத்திலேயே கௌரவிக்கும் வகையில் அவர்களின் படங்களை தொடர்ந்து மல்லிகை அட்டைப் படங்களாகப் போட்டு வருவது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும். இந்த வகையில் கடந்த ஏப்ரல் மாதம் கவிஞர் செ.குணரத்தினம் அவர்களுடைய படம் மல்லிகையை அலங்கரித்தது.

60வது அகவை பூர்த்தி செய்த கவிஞரைப் பற்றிய ஒரு சிறுகுறிப்பை மல்லிகை வாசகர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விழைகிறேன். 1967களில் தினபதி பத்திரிகை இளம் கவிஞர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் ‘கவிதா மண்டலம்’ என்ற ஒரு பகுதியை ஆரம்பித்து ஈழத்தில் உள்ள பிரபல கவிஞர்களின் பெயர்பட்டியலை

வெளியிட்டு கவிதை எழுத ஆர்வம் உள்ள இளங்கவிஞர்கள் தமது ஆக்கங்களை குறித்த கவிஞர்களிடம் காட்டித் திருத்திக் கழிவகற்றி பிரசுரத்துக்கேற்ற வகையில் கவிதைகளை ஆக்கி அனுப்பும்படி இளங்கவிஞர்களை வேண்டி நின்றது தினபதி. குறித்த பத்திரிகையின் நோக்கம் இளங்கவிஞர்களை ஊக்குவிப்பதே ஆகும்.

தினபதி வெளியிட்ட அந்தப் பிரபல கவிஞர்கள் பட்டியலில் செ. குணரத்தினம் அவர்களுடைய பெயரும் இடம் பெற்றிருந்தது. இவருக்கு அப்போது வயது 27 ஆகும். இளங்கவிஞரான இவரின் பெயர் பிரபல கவிஞர்களின் பட்டியலில் சேர்ந்து கொண்டமை பிறிதொரு கவிஞருக்குப் பொறுக்கவில்லை. அந்தக் கவிஞர் பொறுமை இழந்து தினபதி 'கவிதா மண்டலத்தில்' தமது ஆவேசத்தைக் கொட்டித் தீர்த்திருந்தார். மனசில் ஞாபகத்தில் உள்ள அந்த ஆவேசக் கவிதை வரிசையில் சிலவற்றைத் தருகிறேன்.

காலத்தால் மூத்த கவிஞர் வரிசையில் ஏலத்தில் பிஞ்சு பழமானார் ஆள் ஏற்றம் கண்டு பிறந்துள்ள கோளாறு....

கந்தையா வித்துவான் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஐயா வரிசையில் எழுதிப் பழகுகின்ற சேனாக் குணரத்தினம் சேர்தல் முறையோ?

என்று பொருள் படவே தமது வெறுப்பைக் காட்டியிருந்தார் அந்தக் கவிஞர்.

எந்தச் சலசலப்புக்கும் தலை சாயக்காமல் தமது எழுத்தாற்றலால் மூன்று தலைமுறைகளாக இடைவிடாது எழுதிவரும் செ.கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் புகழ்பூத்த கவிஞர்களுள் மூத்த கவிஞராகத் திகழ்கிறார் என்று அன்புமணி குறிப்பிடும்போது இதயம் பூரிப்படைகின்றது.

க. இரத்தினசிங்கம்
கிளிநொச்சி

முருகபூபதியின் தாயார் காலமான செய்தி காலம் தாழ்த்தியே என்னை வந்தடைந்தது. இறுதிநாள் அந்திமக் கிரியைகளில் கலந்து கொண்டேன்.

தாங்களும், மேமன்கவியும் இரு தடவைகள் வந்து துக்கம் வீசார்த்துப் போனதாக முருகபூபதியின் தங்கை ஜெயந்தி கூறினார். நண்பர் பூபதிக்கு பேரதிர்வாய் இருக்கும். ஒன்று தாயின் மறைவு, மற்றையது கடுமையான மார்பு அறுவைச் சிகிச்சை. அவ் அறுவைச் சிகிச்சை ஆறு மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து இடம் பெற்றதாக அஞ்சல் வரைந்திருந்தார்.

மு.பஷீர்

மல்லிகையின் 38-வது
ஆண்டுமலர் தேவையாபின்
மல்லிகையுன்
தொடர்பு கொள்ளவும்.

“நின்பிரிவினும் சுடுமோ...”

பிறந்து... வளர்ந்து... வாழ்ந்த...

நம் பாரம் தங்கிய

எம் மண்ணே...

உனக்கு வணக்கம்!

நலம் விசாரிப்புக்கள் நமக்குள் எதற்கு?

எனக்குத் தெரியும் என்றும்....

நீ....

நீயேதான்!

நான்தான் மாறிவிட்டேன்

இல்லையில்லை மாற்றப்பட்டுவிட்டேன்!

நாடுதாண்டித் தகிக்கும் பாலையில்...

நிகழ்காலத்தைச் சிதைத்து...

எதிர்காலத்தைச் செதுக்க முனைகிறேன்!

இறந்தகால இனிய நினைவுகள் இருப்பதால்

இன்னும் உடற்கூட்டில் உயிர் இருக்கிறது!

உறவினர்க்குப் பணம் காய்க்கும் மரமாய்.

சுடு பாலையில் விதைக்காமலே

முளைத்திருக்கிறேன்!

பாலை வெப்பம் உடலை மட்டும் தான் சுடுகிறது...

நின்பிரிவு சுடுகிறதே மனதை!

ஆற்ற.

பதிலனுப்பு காத்திருக்கிறேன்...

அனோஜா ஸ்ரீகாந்தன்

மண்ணின் மைந்தர்கள்

ச. முருகானந்தன்.

முகத்தாருக்கு மூன்று நான்கு நாட்களாக காய்ச்சல்!

இந்த அறுபது வருட வாழ்வில் காய்ச்சல் என்று அவர் படுத்ததில்லை. ஆஸ்பத்திரிப் பக்கம் தலை வைத்துப் படுத்த சம்பவம் அவர் வாழ்க்கை வரலாற்றில் கிடையாது. அவர் பிறந்தது கூட வீட்டில் தானாம்.

முகத்தார் என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படுகின்ற சண்முகத்தார், எப்போதாவது காய்ச்சல், தலையிடி என்று வந்தால் தூதுவளையும் கொத்தமல்லியும் குடிநீர் போட்டுக் குடிப்பார். நோய் பறந்துவிடும். வயிற்றுக் கோளாறு என்று வந்துவிட்டால் தேன் கைகண்ட மருந்து.

இம்முறையும் நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் காய்ச்சல் வந்தபோது இதே கைமருந்துதான்! ஆனால் இம்முறை மூன்று நான்கு முறை குடிநீர் போட்டுக் குடித்தும் கேட்கவில்லை. காய்ச்சல் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. 'இதென்ன புதுமையான காய்ச்சலாகக் கிடக்குது' என்று இலட்சுமியிடம் அலுத்துக் கொண்டார்.

"இஞ்சாருங்கோ... சொல்லுறெண்டு கோவிக்காதையுங்கோ. ஒருக்கால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் மருந்து எடுத்து வருவமே?" கணவனை நோக்கிப் பரிவோடு கேட்டாள் இலட்சுமி.

"உனக்கென்ன விசரேயப்பா? நான் என்றை வாழ்க்கையிலை இங்கிலீசு மருந்து பாவிச்சிருப்பனே...? எனக்கிந்த ஆஸ்பத்திரி மருந்துகள் சரிப்பட்டு வராது..." என்று சீறிவிழுந்தார்.

உண்மைதான். அவர் பனடோல் கூடப் பாவிப்பதில்லை. வெளிநாட்டிலிருந்து போத்தல், போத்தலாகப் பிள்ளைகள் அனுப்புகின்ற விலையுயர்ந்த விற்றமின் குளிசைகளைக் கூடப் பாவிக்கமாட்டார். 'என்றை பொடியள் அனுப்பினது' என்று பிறரிடம் காட்டி பெருமைப்படுவதோடு சரி.

நான்கு நாட்களாகியும் காய்ச்சல் விடவில்லை என்ற தவிப்பு இலட்சுமிக்கு. அவரைப் பரிவோடு நோக்கினாள். உடல் மெலிந்து, வெளிறிப் போயிருந்தார். காலையிலிருந்து தண்ணி வெந்நீர் கூட இல்லாமல் இருப்பதைக்கண்டு அவள் கலங்கினாள். 'இந்த மனிசன் சொல்லுக் கேட்காது...'

முகத்தாருக்குப் படுக்கையில் படுத்திருப்பதே கடினமாக இருந்தது. கைகால் எல்லாம் குத்தி முறித்துக் கொண்டு வந்தது. நாரியும், கழுத்தும், பிடரியும் பிடிப்பது போல படுக்க முடியாமல் ஒருக்களித்தார். உண்மையிலேயே இந்தக் காய்ச்சல் அவரை ஒரு பாட்டம், பிடித்து வாட்டிவிட்டது. கண்கள் குழிவிழுந்து சோர்ந்து காணப் பட்டார்.

"இஞ்சாருங்கோ... வீண் பிடிவாதத்தை விட்டுட்டு எழும்புங்கோ... இதென்ன யாழ்ப்பாணமே?... இடம் பெயர்ந்து வன்னிக் காட்டுக் கிராமங்களை வந்தடைந்த எல்லாரையும்தான் இந்தப் பொல்லாத காய்ச்சல் போட்டலைக்குது... காய்ச்சல் வராத ஆக்களையிலை... இந்தக் காய்ச்சல் எத்தனைக்

குமுந்தையன், முதியவர், கர்ப்பிணித் தாய்மார் எல்லாம் செத்துப் போச்சு துகள் தெரியுமே!... மருந்தில்லாமல் சனம் படாதபாடுபடுகுதுகள்... நீங்கள் செல்லம் கொட்டுறியள்..."

"இந்த ஊர் ஆஸ்பத்திரியிலை நல்ல டாக்டர்தர்மார் இருக்கினமே?" இடைமறித்த முகத்தரைக் கடுப்புடன் பார்த்தபடி இலட்சுமி, "நல்ல கைராசிக் கார டாக்டர்தர் இந்த ஆஸ்பத்திரியிலை இருக்கிறாராம்... இருபது வருஷமாய் இங்க வேலை செய்யுறார்... ஒருக்கால் மருந்தெடுத்தால் சுகம் வருமாம்... கிராஞ்சி, ஜெயபுரம், ஸ்கந்தபுரம் என்று தூர இடங்களிலை இருந்தெல்லாம் வாகனம் பிடிச்சுக் கொண்டு வருகுதுகள்... கனக்க ஏன், பொடியள் கூட மருந்தெடுக்க வருகுதுகள்..." என்று ஆதங்கத்துடன் கூறினாள்.

முகத்தார் பதிலேதும் சொல்லவில்லை.

கட்டில் பலகை முதுகை அண்டவே சினத்துடன் கண் விழித்துப் பார்த்தார். முகட்டுக் கூரையில் பொத்தல் தெரிந்தது. முகத்தாரின் மனதிலே சலிப்பு!

உண்மைதான்!

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு வரை யாழ்ப்பாணத்தில் சுகபோகம் அனுபவித்தார், இப்படியெல்லாம் வரும் என்று கனவில் கூட நினைத்திருக்க மாட்டார்கள். கல்லீடும் வளவும், மெத்தை தளபாடமும், மின் விசிறியும்

என்று வாழ்ந்தவர்கள், இன்று தற்பாள் கட்டிய ஓலைக்குடிசையில் நுளம்புக் கடியுடனும், பாம்புப் பயத்துடனும்... சொந்த நாட்டுக்குள்ளேயே ஒரே இரவில் இடம் பெயர்ந்து அகதி வாழ்வு வாழவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டதே!

முகத்தார் என்றால் கரணவாய், கரவெட்டி, நெல்லியடிப் பகுதியில் அறியாதார் இல்லை. செல்வச் செழிப்பு ஒருபுறம், தலைமை வாத்தியார் என்ற மமதை மறுபுறம், ஊரிலே எந்த அமைப் பென்றாலும் தலைவராகவோ, செயலாளராகவோ இருந்து மிடுக்கோடு செயற்பட்ட வாழ்வு எல்லாம் ஒரு இரவில் இல்லை என்றாகிவிட்டது.

முகத்தாருக்கு இரண்டு ஆண், இரண்டு பெண் என்று நான்கு பிள்ளைகள். எல்லோரையும் நன்றாகப் படிக்க வைத்தார். மூத்தவன் மகப்பேறு நிபுணராக ரியூப் பேபிப் பிரிவில் நியூ யோக்கில் பணியாற்றுகிறான். அடுத்தவன் பெண் நோய் மருத்துவ நிபுணராகி குளோனிங் முறையில் குழந்தை உருவாக்கும் விஞ்ஞானியாகி இலண்டன் ஓக்ஸ்பேட் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிகிறான். இரண்டு மகள்மாரும் டாக்டர்களைக் கைப்பிடித்து கனடா விலும், அவுஸ்ரேலியாவிலும் பணி புரிகிறார்கள்.

பிள்ளைகள் படித்து பிரபலமான டாக்டர்களாக இருப்பது பற்றி முகத்தாருக்கு அளவில்லாத பெருமை. வருவோர் போவோரிடமெல்லாம் தமது பிள்ளைகளிடம் சிகிச்சை பெற வெள்ளைக்காரர் எல்லாம் கொக்குத் தவ

மிருப்பதாகப் பீற்றிக் கொள்வார்.

கரணவாயில் முகத்தாரும், இலட்சுமியும் தனியே இருந்தாலும் உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்று அயலட்டையில் உதவி ஒத்தாசைக்குக் குறைவேயில்லை.

யுத்தபூமியிலிருந்து ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்றும், தம்மோடு வெளி நாட்டில் வந்திருக்கும்படியும் பிள்ளைகள் மாறி மாறிக் கடிதம் எழுதினார்கள். ஏனோ முகத்தாருக்குப் போக மனம் வரவில்லை. பேரப்பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சி விளையாட முடியவில்லையே என்ற ஏமாற்றம் இலட்சுமிக்கு.

முகத்தாருக்கு மண் பற்றைவிட, தனது சொத்துக்களை எல்லாம் விட்டு விட்டுப் போவதுதான் முடியாமலிருந்தது. இங்கு வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த பின்னரும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தனது காணி பூமிகள் பற்றியும், அதன் வரும்படி பற்றியும், அவை எல்லாம் வீணாவது பற்றியும் அரற்றிக் கொண்டிருப்பார்.

இன்று காய்ச்சல் அகோரத்தில் கூட யாழ்ப்பாணத்துக் காணியில் மாங்காய் எல்லாம் முத்தியிருக்கிற நேரமிது என்று பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

இன்று காலையிலிருந்தே எதை முகத்துக்கருகே கொண்டு சென்றாலும் முகத்தாருக்குப் பிரட்டிக் கொண்டு வந்தது. இலட்சுமி கரைத்துக் கொண்டு வந்த பால், தேசிக்காய்த் தண்ணியைக் கூட நிராகரித்து விட்டார்.

“காலையிலிருந்து வெறும் வயிறு. என்னெண்டாலும் குடியுங்கோ... என்ன விருப்பமாக இருக்கு?” இலட்சுமி அன்போடு வற்புறுத்தினாள்.

“செவ்விளனி எண்டா குடிக்கலாம்...”

இலட்சுமி உடனே அருகிலுள்ள கடையிலிருந்து இளநீர் வாங்கி வந்து கொடுத்தாள். அவளது அன்பான அரவணைப்பில் எழுந்தமர்ந்திருந்து இளநீர் குடித்ததும் முகத்தாருக்கு உடலில் புத்துணர்வு ஏற்படுவது போலிருந்தது.

“செவ்விளனி என்ன விலையா?”

“முப்பது ரூபா...”

முகத்தாருக்கு குடித்த இளநீரே வெளியே வந்துவிடும் போலிருந்தது. எவ்வளவு பணமிருந்தாலும் இளம் வயதில் ஏற்பட்ட சிக்கன எண்ணம் முகத்தாருக்கு! ஊரில், வீட்டில் கிணற்றடியில் குலை குலையாகக் காய்த்திருக்கும் செவ்விளநீர்ப் பிள்ளைகள் நினைவுக்கு வந்தது.

“நாங்கள் எல்லாத்தையும் இழந்திட்டம்... சனங்கள் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்துக்களைக் குண்டு போட்டும், செல் அடிச்சும் அழிச்சும் போட்டார்கள்... இந்த இழப்புகளைக் கணக்கில் அடக்க முடியாது... ம... இங்க இடம் பெயர்ந்து வந்த பிறகும் நிம்மதியாக இருக்க விடுறாங்களில்லை. ஒரே செல் லடியும், குண்டு வீச்சும் தொடருது...”

இயக்கப் பொடியன் இல்லாட்டில் வன்னியையும் முடிச்சுப் போடுவான்கள் முகத்தார் யோசித்த வண்ணம் படுத்திருந்தார்.

யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவர், இலட்சுமியின் குரல் கேட்டு விழித்தார்.

“என்னங்கோ,... ஆஸ்பத்திரிக்குப் போலமே?...”

“எனக்கு இப்ப காய்ச்சல் குறைஞ்சிருக்கு... இங்கே இருக்கிற டாக்டர்தர்மார் எப்படிப்பட்டவையோ...? அரை குறைப் படிப்பு!... பொடியனும் வைத்தியம் செய்யுறாங்களாம். என்ற பிள்ளையளைப் போல இவங்கள் மேல் படிப்பெல்லாம் படிச்சவங்களே?... ஒரு ஸ்பெசலிஸ்ட் கூட இல்லாத ஊர் இது... நீ குடிநீர் போடு... இந்த முறை காய்ச்சல் விட்டவுடனை கொழும்போட போவம்...” என்று வாத்தியார் தோரணையில் சிடுசிடுப்புடன் பெருமையடித்தார்.

“காய்ச்சல் அகோரத்திலையும் மனிசனுக்குத் திமிர் குறையவில்லை” என்று நினைத்துக் கொண்டாள் இலட்சுமி.

ஆனால் பிற்பகலில் காய்ச்சல் இன்னும் உக்கிரமானது. பேய் பிடித்த வரைப் போல் முகத்தாரை உலுப்பி ஆட்டியது. “எடியே... நான் சாகப் போறன்... ஐயோ... இஞ்சாலை வாடி... கைகாலைப் பிடியடி...” நோயின் வேதனை தாங்கமுடியாமல் முகத்தார் புலம்பினார்.

இலட்சுமி அருகே வந்தாள். “என்னை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போ... இனித் தாங்கேலாது... நான் சாகப் போறன்...” என்று அவளது கையைக் பிடித்தபடி குளறினார்.

வைத்தியசாலைக்கு அவர்கள் சென்றபோது அங்கே ஏற்கனவே எக்கச் சக்கமாக கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது...

“மருந்துகளும் அனுப்புறாங்களில்லையாம்... மருந்துகள் எல்லாம் தட்டுப்பாடாம்... இரண்டு பனடோல்தான் கொடுக்கினமாம்...” - ஒருவர்.

“காலையிலிருந்து இந்த டாக்டர்தான் ஓய்வில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறாராம்...” - இன்னொருவர்.

“ஓமோம்... ஒரு சினப்பு சிடுப்பு இல்லாமல் தனி ஓராளாக இருந்து இவ்வளவு பேரைப் பாக்கிறார்... அவருக்கும் காய்ச்சலாம்... மருந்து போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்யுறார். கடவுள் மாதிரி...” - வேறொருவர் கூறுகிறார்.

“உவர் எந்த ஊராம்?”

“யாழ்ப்பாணம் தானாம்... இங்கே வன்னியிலிருந்து படிச்ச பாஸ் பண்ணிகம்பஸ் போய் டாக்டர்தரானவை இந்தப் பக்கமும் திரும்பிப் பார்க்காமல் சொகுசு தேடி கொழும்பு, கண்டி யிலையும், வெளிநாட்டிலையும் பணம் தேடுகினம்... இதுதான் எங்கட ஆக்களின்ரை மண் பற்று...”

கியூவரிசையில் காத்திருந்த முகத்தாரின் மனதை நெருடியது.

“இங்கே பிறைவேற டாக்டர்தர் மாறும் இல்லையோ?” என்று இலட்சுமி யிடம் கேட்டார். “கொஞ்சம் பொறுங்கோ. கிட்ட வந்திட்டம்... இன்னும் ஐஞ்சாறு பேர் தானே முன்னுக்கு...” இலட்சுமி கணவனைச் சாந்தப்படுத்தினாள்.

முகத்தாரின் முறை வந்தது. களைத்துப் போயிருந்த மருத்துவரிடம் தனது வருத்தம் பற்றி ஆதியிலிருந்து அந்தம் வரை கூறினார். அவர் சொல்வதையெல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டு, அவரைப் பரிசோதித்து மருந்து கொடுத்தார் டாக்டர்.

“என்ரை இரண்டு மக்களும் டொக்ரர்மாள்... மருமகன்மாறும் டொக்ரர் தான்...” எழும்பும் போது பெருமிதமாகக் கூறினார் முகத்தார்.

“எங்கே வேலை செய்யினம்?”

“இலண்டனிலை... கனடாவிலை, அமெரிக்காவிலை, அவுஸ்ரேலியாவிலை...” என்று அடுக்கிக் கொண்டு போன முகத்தாரை சிரித்தபடி நோக்கிய டாக்டர் “அப்பாவுக்கு மருந்து தர ஆரும் அருகில் இல்லை...” என்றார்.

முகத்தாருக்கு சரீர் என்று நெஞ்சில் முள்ளுக் குத்தியது போலிருந்தது. மனதில் ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் பிறந்தன.

வீட்டிற்கு வந்து மருந்துகளை

ஒழுங்காகப் போட்டார். மூன்றாவது நாளில் காய்ச்சல் தணிந்து உடல் லேசாகியது.

“அப்பாவுக்கு மருந்து தர அருகில் ஆருமில்லை” என்ற டாக்டரின் வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் காதோடு ஒலித்தது. “அருகில் இருந்து அம்மா, அப்பா, சொந்தம், சுற்றம் என்று பழகி இருப்பது சிறப்பா? வெளிநாடுகளிலிருந்து பொன்முட்டை இருவது சிறப்பா?...” என்று முகத்தார் பலமாக யோசித்தார்.

“ம்... எங்கட வாழ்க்கை முறை எல்லாம் தடம்புரண்டு போலித்தனமாகப் போச்சு... எங்கட பண்பாடு கலாச்சாரம் இனம், மொழி எதையும் பற்றிச் சிந்திக்காமல்...ம்...” முகத்தாருக்கு முழிப்பு ஏற்பட்டது.

“பொடியன் கெட்டிக்காரன் தானப்பா...”

“ஆருங்கோ...?” என்று நிமிர்ந்து பார்த்த இலட்சுமியிடம், “அதுதான்... இந்த டாக்டர்தர்தான்...” என்றார், முகத்தார்.

“ஓம் பாருங்கோ... இங்கே சனம் படுற கஷ்டத்திற்கு, இப்பிடி ஒரு சிலராவது இல்லாமல் போயிருந்தால்...ம்... இங்கே நிலைச்சு நின்று பணி செய்யுறதால்தான் இவரைத் தேய்வமென்று சனம் கதைக்குது...”

“இது பணி மட்டுமில்லையப்பா... சேவை... பாராட்டப்பட வேண்டிய சேவை...”

சுகமாகி எழுந்த முகத்தார் தனது பிள்ளைகளுக்கு கடிதம் எழுதினார்.

“... நானும் என்ற பிள்ளையள் வெளிநாட்டிலை பெரிய டொக்ரர் என்று பெருமையடிச்சுத் திரிஞ்சன்... ஆனால் இப்ப விளங்குது... இந்த மண்ணில நிலைத்து நின்று சேவை புரிகிற வைத்தியர்கள் உண்மையிலேயே தேய்வப் பிறவிகள். நீங்கள் பெரிய பெரிய டொக்ரர்களாக இருக்கலாம்... ஆனால் இங்கே... இந்த மண்ணிலே கஷ்டப்படுகின்ற மக்களோட மக்களாக நிலைத்து நின்று, போரின் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்து வாழ்ந்து, இரவு பகல் என்று பாராமல், தம்முடைய சுகபோக வாழ்வைச் சிந்திக்காமல் சேவையாற்றி வருகிற இவர்களின் முன்னே நீங்கள் சிற்றெறும்பாக எனக்குத் தெரிகிறீர்கள். முடிந்தால் எங்கள் நாட்டிற்கு வந்து, எங்கள் மக்களுக்குக் கொஞ்சக் காலமாவது சேவை செய்யுங்கள்.

நீங்கள் எனக்கு மட்டும்தான் மைந்தர்கள். எனக்கு வருத்தம் வந்த போதுகூட மருந்துதர நீங்கள் யாரும் அருகிலில்லை... ஆறுதல் சொல்லக் கூட அருகிலில்லை... ஆனால் இங்கே சேவை செய்கிற டொக்ரர்களோ இந்த மண்ணில் வாழ்கின்ற அனைவருக்கும் மைந்தர்கள்.

ஆம்! இவர்கள்-

மண்ணின் மைந்தர்கள்!

ஈழத்துப் படைப்பாளி

தேவகாந்தன்

ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பு

- ப.ஆப்பன்

கடந்த பன்னிரண்டு வருட காலமாக தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த ஈழத்துப் படைப்பாளி தேவகாந்தன் அவர்கள் தற்பொழுது நாடு திரும்பியுள்ளார்.

அமைதியான சபாவமும், அடக்கமும் நிரம்பிய எழுத்தாளர் தேவகாந்தன் அவர்கள் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆக்க இலக்கியத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் பல நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளார்.

கணையாழி, சூர்யோதயா, கல்கி பயணம், அம்பலம், சதங்கை, இந்தியா டூடே, தினமணி கதிர் ஆகிய சஞ்சிகைகளில் எழுதிய சிறுகதைகள் 'காலக் கனா' என்னும் அவரது சிறுகதைத் தொகுதியில் வெளியாகியுள்ளன.

'மல்லிகைப் பந்தல்' ஒழுங்கு செய்திருந்த 'தேவகாந்தன் இலக்கியச் சந்திப்பு' கொழும்பு-13, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி 200ம் இலக்கத்தில் இலக்கிய ஆர்வலர் உதயகுமார் அவர்களின் வீட்டு மேல்மாடியில் இடம் பெற்றது.

பல இலக்கிய அபிமானிகளும் எழுத்தாளர்களும் சமூகமளித்திருந்தனர். இந்நிகழ்ச்சிக்கு மேமன்கவி தலைமை வகித்தார்.

எழுத்தாளர் தேவகாந்தன் அவர்களைப் பற்றியும் அவரது இலக்கியப் பங்களிப்பு பற்றியும் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அறிமுகம் செய்துவைத்தார். இந்தச் சந்திப்புக்காக தமது வீட்டு மேல்மாடியை கொடுத்துதவிய உதயகுமார் அவர்களின் இலக்கிய ஆர்வத்தைப் பாராட்டினார்.

தலைமையுரை நிகழ்த்திய மேமன்கவி அவர்கள் தமது உரையில், தீவிரமான

கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய படைப்புகள் பிரதான பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் வெளியாவதில்லை. அவை எப்பொழுதும் சிறுசஞ்சிகைகளில் மட்டுமே வெளியாகின்றன என்று இவற்றிற்கான காரணத்தை வினவினார்.

இது தொடர்பான கருத்துப் பரிமாறல்களுக்குப் பின், எழுத்தாளர் தேவகாந்தனின் உரை இடம் பெற்றது.

தமிழ்நாட்டில் பெரிய பத்திரிகைகள் சஞ்சிகை நிறுவனங்கள் இலக்கியப் படைப்புகளின் தரங்களைப் பார்ப்பதில்லை. அவை பண வகுலையும், விற்பனை அதிகரிப்பையும் மட்டுந்தான் பரிசீலிக்கும். பத்திரிகை காரியாலயத்தில் மிகப்பிரபல எழுத்தாளர் பதவி வகித்தாலும் அவ்வால் விற்பனை வீழ்ச்சியடைந்தால், அவர் உடன் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவதுடன், அவரது படைப்பு களுக்கும் இடம் இராது போகிறது.

கனதியான புத்தகம் வெளியிடுவதிலும் விற்பனை செய்வதிலும் பல பிரச்சனைகளுக்கு ஒருவர் அங்கே முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமையுண்டு. தமிழ் நாட்டில் பெருந்தொகையான வாசகர்கள் இருப்பினும், தரமான வாசகர்கள் கணிசமானவர்களே. இந்தச் சூழ்நிலையில் வெளிநாட்டுத் தமிழர் ஒருவருக்கு அங்கே நூல் வெளியீடும் சிற்றிழை நடத்துகையும் மகா சிரமமானவை. என்னும் குறிப்பிட்ட காலம் இலக்கு வெளியீட்டையும், இலக்கு காலாண்டிதழையும் எனக்கு நடத்த முடிந்தது. இப்போது நினைக்க திருப்தி

யாகவே இருக்கிறது.

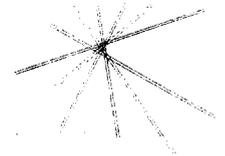
சாதாரண மாதாந்த பத்திரிகைத் தொடர்கதைகளே நூலுருவம் பெற்று இலட்சக் கணக்கில் விற்பனையாகின்றன. இவ்வாறு கருத்துத் தெரிவித்தார் தேவகாந்தன் அவர்கள்.

இது தொடர்பாக எழுத்தாளர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது, தமிழகத்தோடு ஒப்பிடும் போது, குறைந்த வாசகர் கூட்டத்தைக் கொண்ட எமது சிறிய நாட்டில் புத்தக விற்பனை நன்றாக இருக்கிறது.

'நீதிபதியின் மகன்' என்ற தலைப்பில் நான் அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை மொழி பெயர்த்து நூலாக வெளியிட்டேன். விற்பனை பெரும் வெற்றி. விட்டு விட்டு மூன்று பதிப்புகள் வெளியிட்டும் விற்பனையில் எனக்குத் தோல்வி ஏற்படவில்லை என்றார்.

ஒரு மாலைப் பொழுதின் இனிய இலக்கிய சந்திப்பில் எஸ்.தேவராஜ், உதயகுமார், பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதர்சிங், ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா ஆகியோரும் கருத்துக்கள் தெரிவித்தனர்.

எழுத்தாளர் தேவகாந்தன் தம்மிகத்தில் பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

படிக்காதவர்

படிப்பித்த

பாடங்கள்

உடுவை.தில்லை நடராசா

உடுப்பிட்டி அ.மி.கல்லூரி மாணவனான என் வயது 15. மாணவர்களுக்காக 'மாணவன்' என்ற சஞ்சிகையை அச்சிட்டு வெளியிடும் நோக்கத்தோடு சிறிது சிறிதாக சேமித்த சுமார் முன்னூறு ரூபா பணத்தோடு யாழ். நாவலர் அச்சகத்தில் வேலைகளை ஆரம்பித்தேன். அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் அச்சிட விரும்பியது - யாழ்.நகர பஸ் தரிப்பிடத்துக்கு வராமல் ஆனைப்பந்தி சந்தியில் இறங்கி நாவலர் அச்சகம் போய் வரக்கூடிய வசதி - குறைந்த அச்சகக்கட்டணம் - இதனால் நாவலர் அச்சகத்தைத் தெரிவு செய்தேன். 1962ம் ஆண்டு 115 ரூபா கொடுத்து 1000 மாணவன் பிரதிகளை அச்சிட்டேன். பிரதியொன்றின் விலை 15 சதம். வீட்டில் மூடி வைத்த இரகசியம் பாடசாலை மட்டத்தில் பரகசியமாகி - சஞ்சிகைக்கு ஆசிரியனான கதை தங்கையால் வீட்டுக்குத் தெரிய வர அப்பாவும் பணம் கொடுத்து மாணவன் வாங்கிப்படித்து விட்டு என்னிடத்தில் பல கேள்விகள்-

'அப்பாவின் பெயரைச் சொல்லி ஒரு விளம்பரமும் எடுக்க முடிந்ததால் ஒரு பிரதி அச்சிட 10 சதம் செலவு. 12 சதப்படி கடைகளுக்கு விற்கலாம். முதலாவது இதழ் விற்பனைக்காக கடைகளுக்குக் கொடுத்துள்ளேன். இரண்டாவது இதழ் அச்ச வேலைகள் நடக்கிறது. முதலாம் இதழ் விற்பனைக் காசில் மூன்றாம் இதழ் அச்சடிக்கலாம். இரண்டாம் இதழ் விற்பனைக்காசில் நாலாம் இதழ்....' என் கதையை நிறுத்தியது அப்பாவின் அர்த்தம் நிறைந்த சிரிப்பு-

"எந்த விஷயத்தையும் ஆரம்பிக்க ஒரு தெளிவான நோக்கம் இருக்க வேண்டும். என்ன இலக்குகள் என்பது தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் - காசும் மற்ற விஷயங்களும் போதியளவு இருக்குதா? எல்லாம் செய்யிறது சாத்தியப்படுமா? பலன்களும் இலாபமும் வருமா? எல்லாம் கவனிக்காவிட்டால் அரைகுறையிலை அம்போ" என்றார்.

இரண்டாவது 'மாணவன்' இதழே இறுதி இதழானது. முன்னூறு ரூபா புத்தக வெளியீட்டில் முழுகியது. புதிதாக ஏதாவது செய்ய முனையும் போது - அப்பா சொல்லிய அரைகுறையிலை அம்போ அடிக்கடி மனதில் தோன்றி பலவாறும் சிந்திக்க

வைக்கும். அதனால் நல்ல தீர்வுகளைப் பெறாத சிந்தனைகளுக்கு செயல் வடிவம் கொடுப்பதில்லை.

நிர்வாக சேவை அதிகாரியாக வந்தபின் இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் கலந்து கொண்ட பயிற்சி நெறிகளில் ஆங்கிலத்தில் படித்ததை அப்பாவின் அம்போ புத்திமதியுடன் ஒப்பிட வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்தில் படித்தவை-

PURPOSE- TARGET- GOALS- FEASIBILITY REPORT-BENEFIT- RETURNS

அப்பா மட்டுமல்ல - முகாமைத்துவ நிர்வாக நுட்பம் தெரிந்த பலர் சாதாரணமாக வாழ்வதால் நாங்கள் அவர்களையும் அவர்களின் அறிவுரைகளையும் கணக்கில் எடுப்பதில்லை.

யாழ். தமிழ்ப்பண்ணை புத்தக சாலைக்கு அண்மையில் அப்பா வேலை செய்த கடை அமைந்திருந்ததாலும் முதலாளி அப்பாவின் நண்பர் என்பதாலும் என் விருப்பம் போல புத்தகங்களை எடுத்துப்படிக்கலாம். 12 வயது மாணவனாக இருந்தபோது மர்மநாவல்களையும் சினிமா தொடர்பான நூல்களையும் சுவாரஸ்யமாக வாசிப்பேன். ஒரு நாளில் சாதாரணமாக ஆறு புத்தகங்களை வாசித்து முடித்து விடுவேன். இந்த விடயம் அப்பாவுக்கும் தெரியும். சுமார் ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு அத்தகைய வாசிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கச் சொன்னார்.

'சின்னக்குழந்தை நடக்கிறதுக்கு முதல் நடைவண்டியைக் கொடுத்து நடைபழக்கிறம் - ஓரளவுக்கு பழக்கம் வந்தால் நடைவண்டி இல்லாமல் நடக்க வேண்டும். வாசிக்கிறதிலை ஒரு விருப்பத்தை ஏற்படுத்திற்றுக்காக துப்பறியும் நாவலும் பேசும்படமும் வாசித்தது போதும். விரைவாக வாசிக்கப் பழகியாச்சு. இனி நல்ல எழுத்தாளர் யார்? நல்ல புத்தகம் என்ன? எல்லாம் தேடி வாசிக்கப்பழக வேண்டும். இவ்வளவு நாளும் வாசித்த மர்மநாவலும் சினிமாவும் ஒண்டுக்குமே பயன்படாது. இப்படி நூறு புத்தகம் வாசிக்கிறதைவிட சுமமா ஒரு சின்னப்புத்தகம் வாசித்தாலும் வாழ்க்கைக்கும் சோதனைக்கும் பயன்பட வேண்டும்.'

அப்பா சில நாட்களாக சில நூல்களைத்தெரிந்து வாசிக்க வழி காட்டினார். பின்னர் நடைவண்டி இல்லாமல் நடப்பது போலவே அப்பா இல்லாமல் புத்தகத் தெரிவு வாசிப்பு. நல்லதைத்தான் தேடி வாசிக்கின்றேன். ஆரம்பத்தில் சிறிது விட்டுப்பிடித்த அப்பா தருணமறிந்து நிறுத்தி சரியான வழியைக்காட்டித் தொடர வைத்திருக்கிறார்.

நல்லவற்றைத் தேடி வாசிக்க வழி காட்டியவர் எழுதவும் தூண்டிவிட்டார். 1961 டிசம்பர் விடுமுறை ஆரம்பமானதும் தைப்பொங்கலைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதி ஈழநாடு காரியாலயத்தில் கொடுக்கும்படி சொன்னார். பல முறை சொன்ன பின் வெட்டி வெட்டி திருத்தி எழுதிக் கொண்டு ஈழநாடு அலுவல

*கத்துக்கு ஜனவரி முதல் வாரம் சென்று கட்டுரையைக் கொடுத்த போது - Too late எங்கடை பொங்கல் முடிஞ்சு போச்சு என்று சொல்லிக் கொண்டு அச்சு இயந்திரங்கள் இருந்த பகுதிக்கு கூட்டிச்சென்று காட்டினார்கள். ஈழநாடு பொங்கல் சிறப்பிதழ் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அதற்குப்பின்தான் பத்திரிகையின் சில பகுதிகள் பல நாட்களுக்கே முன் தயாராகும் இரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

அப்பாவுடன் வேலை செய்த ஏனைய தொழிலாளிகளுக்கும் அப்பாவுக்கு மிடையே கௌரவமான நட்புறவு நிலவியது. யாரையும் கடமைப்படுத்தாத வகையில் தனது நடவடிக்கைகளை கவனித்துக் கொள்வார். நான் சிறியவனாக இருந்த காலத்திலேயே யாரிடமிருந்தும் சிறிய தின்பண்டங்கள் விளையாட்டுப்பொருட்கள் உட்ப்பு போன்றவை கூட அன்பளிப்பு என வாங்காமல் இருப்பதைக் கவனித்துக்கொள்வார். அப்பா பத்திரிகை வானொலி வாயிலாக தகவல்கள் சேகரிக்கும் போது திரைப்படங்கள் சினிமாக்கலைஞர்கள் பற்றிய தகவல்களும் சேர்ந்துவிடும். ஆனால் அவர் சினிமா பார்க்கப்போனதில்லை. சக தொழிலாளிகள் அனுமதியுடன் சிறிய வகுப்புகளில் நான் படித்த போது என்னையும் அழைத்துச் செல்லும் போது மாத்திரம் அவர்கள் வாங்கித் தரும் குளிர் பானங்களைக் குடிப்பேன். டொப் கடலை போன்றவற்றை சாப்பிடுவேன். படம் பார்க்கக் கிளம்புவதற்கு முன்பாக டிக்கட்

காசை மிகத் தந்திரமாக கூட்டிக்கொண்டு போகும் தொழிலாளியின் கையில் திணித்து விடுவார். திரைப்படாளிகைகளில் பாட்டுப்புத்தகங்களும் சினிமா நடிகர்களின் படங்களும் விற்கப்படும். பாட்டுப்புத்தகங்களை விட சினிமா நடிகர்களின் படங்கள் தான் என்னைக் கவர்ந்தன. என்னைக் கவர்ந்த படங்களையும் படம் பார்ப்பதற்கு அழைத்துச் சென்ற மாமாவையும் மாறி மாறிப் பார்த்தேன். பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்த மாமா என்னை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை.

“மாப்பிளை (கடையில் வேலை செய்வோர் மட்டுமல்ல வேறு வேலைகளுக்கு வருவோரையும் மாமா என்றழைக்க அப்பா பழக்கியிருந்தார். அவர்கள் என்னை மாப்பிள்ளை - மருமகன் என கூப்பிடுவார்கள்) உங்களுக்கு இந்த மாதிரி படங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தா நம்ம வேலை இல்லாமப் போயிடும்’ என்றவர் முன்பு நடந்த சம்பவங்களை விளக்கிச் சொன்னார்.

கடையின் சுவர்களில் தெய்வப் படங்களும் வள்ளுவர் பாரதியார் போன்ற அறிஞர்களின் படம் மாத்திரமே இடம் பெறுவதற்கு அப்பா தான் காரணமாம். சினிமா நடிகர்கள் அரசியல்வாதிகளின் படங்களோடு வரும் கலண்டர்களைக்கூட கடையில் மாட்டுவதற்கு முதலாளி சம்மதிக்காததற்குக் காரணம் - அப்பாவின் கண்டிப்பான வேண்டுகோளே. யாழ். வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய சஞ்சிகையொன்றிலும் கடைக்கு சிறப்பு தரும் படங்கள் என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை இடம் பெற்றிருந்ததை வாசித்த நினைவும் இருக்கிறது.

யாரோடு எந்தளவுக்குச் சேரலாம்? யாரோடு சேர்க்குடாது? எங்கே எப்படி நழுவ வேண்டும்? என்பதெல்லாம் மட்டுமல்ல - நான் வேலைக்குச் சேரும் வரை என்னோடு சேர்ந்து பழகுவார்கள் எனது நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை தந்தை கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த நாட்களில் வருடத்தின் இரண்டாவது காலாண்டுக் காலத்தில் ‘தினகரன்’ பத்திரிகையின் ஆதரவில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாபெரும் சைக்கிளோட்டப் போட்டிகளுடன் கூடிய விளையாட்டு விழா நடைபெறும். சைக்கிளோட்ட வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த பார்வையாளர்கள் தண்ணீரை வாளியோடு ஊற்றுவார்கள். கடையில் வேலை செய்த இளவட்டங்கள் சில ஒன்று சேர்ந்து, குறும்பு வேலைக்குத் திட்டமிட்டு ஒரு வாளியையும் கொண்டு சமையலறைக்குள் புகுந்து வெளியேறியதை அப்பாவின் கழுக்குக் கண்கள் கவனித்து விட்டன. சமையலறையிலிருந்து இளவட்டங்களைப் பின் தொடர்ந்த அப்பாவின் கைகளில் பெரிய வாளியொன்றில் நிரம்பியிருந்த நீரிலிருந்து ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தது.

விரைந்து வந்து கொண்டிருந்த வாகனத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலி பெருக்கியின் அறிவிப்பு ‘சைக்கிளோட்டப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளும் பெண் வீராங்கனைகள் வேகமாக வருகின்றனர்.’

இளவட்டங்களிலொன்று தண்ணீர் நிரம்பிய வாளியைத் தூக்க மற்ற இளவட்டங்கள் வேடிக்கை பார்க்க முண்டி

யடித்தன. அப்பாவும் பெரிய வாளியைத் தூக்கினார். அவர் கண்கள் சிவந்திருந்தன.

“அடே ! தண்ணியைக் கொட்டிட்டு உள்ள போ - இல்லே இந்த வாளியில இருக்கிற தண்ணியை உன் தலையில் ஊத்துவன்.”

இளவட்டத்தின் கையிலிருந்த வாளிகீழே விழ வாளியிலிருந்த கொதிநீர் நிலமெங்கும் சிதறியது. சைக்கிளோட்டப் போட்டியில் கலந்து கொண்ட பெண்களுக்கு சூடுதண்ணீர் ஊற்ற முயன்ற இளவட்டங்கள் தங்கள் தவற்றை உணர்ந்து தலைகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டன.

சமையலறையை நோக்கித் திரும்பிய அப்பாவின் கையிலிருந்த வாளித்தண்ணீர்க்கு ஆறியிருந்தது. அப்பாவின் சாதூர்யத்தால் அந்த இடத்தில் பெண்களுக்கு நேர இருந்த விபத்தும் ஆண்களுக்கு நேர இருந்த அவமானமும் தவிர்க்கப்பட்டது.

சாதாரணமாக இரவு ஒன்பது மணிக் குப்பின் கடைக்கு வருவோரின் எண்ணிக்கை குறைவு - வியாபாரமும் குறைவு. கடையின் பின் புறமுள்ள கொட்டில் ஒன்பது மணிக் குப்பின் சுறுசுறுப்பாகக் காணப்படும். வாழையிலை வெட்டுதல் - தேங்காய் துருவுதல் - காய்கறி நறுக்குதல் முதலியன வெகு வேகமாக நடைபெறும். அந்தக்களத்தில் நடைபெறும் வேலைகளைப் பார்ப்பதிலும் அவர்களின் கதைகளைக் கேட்பதிலும்

எனக்கு நாட்டமதிகம். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் பிரபலமான பில்டர் சிகரட் ஒன்று வாங்கினால் மாறி மாறி தம் இழுக்கும் நாலெந்து பேர் வாய்களைச் சுற்றி வரும். அப்படிச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த சிகரெட்டை தீரென நீண்ட அப்பாவின் கரம் பற்றிப் பறித்தது. மற்றக் கரத்தில் ஒரு புதிய சிகரெட். சிலரைப்போல நானும் அப்பா சிகரெட் புகைப்பாரோ என சந்தேகப்பட்டேன்.

அப்பா புதிய சிகரெட்டின் பில்டரை எல்லோருக்கும் காட்டினார். அது தூய வெள்ளை நிறமாக இருந்தது. புகைத்த குறைச்சிகரெட்டின் பில்டர் பழுப்பு நிற மஞ்சளாக மாறியிருந்தது. அப்பா தனக்குத் தெரிந்த வகையில் விளக்கினார். "சிகரட் புகையால் பில்டருக்கே இந்தக்கதியென்றால் இருதயம் எவ்வளவு பாதிக்கப்படும்? இரத்தம் அழுக்காகும்? காசு கொடுத்து வருத்தத்தை வாங்க வேண்டுமா? உற்சாகமாக வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால் ஒரு கப் பால் குடிச்சிட்டு கம்மெண்டு வேலை செய்யலாம்"

எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் தன்பக்கம் திருப்ப முடியாதது அப்பாவுக்கு தோல்வியாக இருந்தாலும் இரண்டொரு வரைத் திருத்த முடிந்தது வெற்றியில்லையா? தன் மகன் தவறான பாதையில் செல்வதைத் தடுத்து விட்டார்.

சம்பவம் எனக்குச் சொன்ன செய்தி 'சாதாரணமானவர்களுக்கு புள்ளி விபரங்கள் விகிதாசாரங்கள் எளிதில் விளங்காத சொற்களைச் சொல்லி குழப்பியடிக்காமல் விளங்கத்தக்க வகையில் நினைவில்

நிற்கத்தக்க வகையில் உதாரணங்களை செய்யக்கூடிய மாதிரி Practical லாகச் சொல்லி காரியத்தைச் சாதிக்க வேண்டும்.'

2002^{ம்} ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சின் செயலாளர் சிரித்துப் பாராட்டிக்கொண்டு அமைச்சரின் கையொப்பமிடப்பட்ட நியமனக்கடித மொன்றைத் தந்தார். சகஊழியர்கள் நண்பர்கள் வாழ்த்த நானும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

வழமையான கடமைகளுக்கு மேலதிகமாக தணிக்கைச்சபையில் உறுப்பினராக நியமனம் கிடைத்தது. கண்டிப்பாக தமிழ் மொழியிலான நாடகப்பிரதிகளைப் பார்வையிட்டு தணிக்கை செய்ய வேண்டும். வசதியைப் பொறுத்து ஏனைய மொழிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிரதிகளையும் பார்வையிடுவேன். ஒரு பிரதியைப் பார்வையிட்டுத் தணிக்கை செய்ய 250 ரூபா தருவார்கள். எல்லாத்திரைப் படங்களையும் மற்றவர்கள் பார்வையிடுவதற்காக திரையரங்குகளுக்கு அனுப்புவதற்கு முன்பாகப் பார்வையிட்டு தணிக்கை செய்ய வேண்டும்.

சாதாரணமாக கியூ வரிசையில் நின்று பணம் கொடுத்து டிக்கட் வாங்கி மணியடிக்கும் வரை காத்திருந்து வியர்வைக்கும் விசிலடிக்கும் மத்தியில் படம் பார்த்த நிலை மாறியது. தகவல் திணைக்கள படமாளிகையில் உள்ளே நுழைந்ததும் படம் ஆரம்பமாகும். தேவையான இடத்தில் நிறுத்தலாம். சில காட்சிகளைத் திரும்பவும் காட்டச் சொல்லிக் கேட்கலாம்.

போக்கு வரத்துக்கு வாகன ஒழுங்கு மாத்திரமல்ல - படம் பார்க்கும் போது சிற்றுண்டியும் குளிர்பானமும் கிடைக்கும். ஒரு படம் பார்த்து தணிக்கை செய்வதற்கு 400 ரூபா தருவார்கள். விடுமுறை நாட்களில் நான்கு படங்கள் பார்த்ததும் உண்டு.

ஆரம்பத்தில் விருப்பத்துடன் ஆரம்பித்த கடமை போகப்போக வேண்டா வெறுப்பாகி ராஜினாமாக் கடிதத்துடன் அமைச்சரைச் சந்திக்கும் நிலையை உருவாக்கியது.

அமைச்சர் ராஜினாமாக் கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டே என்னைப்பார்த்தார்.

அப்பாவை அதிக சம்பளம் தருவதாக மது பானக்கடை உரிமையாளர் ஒருவர் தனது விற்பனைச்சாலையில் உறைப்புத் தின்பண்டங்கள் தயாரிக்க அழைத்த போது - 'பணம் தேவை உழைக்க வேண்டும் - எப்படியும் உழைக்க விருப்பமில்லை - கஷ்டமெண்டாலும் காணாதெண்டாலும் இந்த உழைப்பிலை சந்தோஷம்' அது போதுமென்ற கருத்தைச் சொல்லி வாழ்ந்த அப்பாவின் கதையைச் சொன்னேன்.

ஓரளவுக்கு மேல் வசதியாக வாழும் நான் மனச்சாட்சியை மறைத்து சமூகத்தைக்கெடுக்கும் படங்கள் தணிக்கைக் கத்தரிக்கோலுக்கப்பாலும் திரையரங்கு செல்ல நானும் உடந்தையாக இருக்க விரும்பவில்லை. மாதந்தோறும் எளிதாகச் சம்பாதிக்கக் கூடிய ஆயிரக்கணக்கான ரூபாவை இழந்தாலும் மனச் சந்தோஷத்தை இழக்கவில்லை.

Happy Photo

Excellent
Photographers
Modern Computerized
Photography
for Wedding Portraits
& Child Sittings

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel: 526345

ஒரு பிரதியின் முணுமுணுப்புக்கள்

மேமன்கவி

1. அயல்நாட்டு சிறுகதைகளுக்கான ஆய்வு

தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அயல்நாட்டுக் கல்வித்துறை 'ஆய்வு நோக்கில் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' எனும் தலைப்பில் நடத்திய கருத்தரங்கில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு முனைவர் ஆ.கார்த்திகேயன் முனைவர் சா.உதயசூரியன் ஆகியோரைப் பதிப்பாசிரியர்களாகக் கொண்டு நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

இத்தொகுப்பில் இலங்கையில் வசிக்கும் தமிழ் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களினதும், ஈழத்திலிருந்து பிற நாடுகளில் புலம் பெயர்ந்த ஈழத்துப் படைப்பாளிகளினதும் மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளைச் சார்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் இடம் பெற்று இருக்கின்றன.

தொகை அளவில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் அதிகமாய் இருப்பது முதற் பார்வையில் நமக்கு சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இலங்கைப் படைப்பாளர்களான டொமினிக் ஜீவா, நந்தி, நீர்வை பொன்னையன், மறைந்த நகேசு தர்மலிங்கம், மு.பஷீர், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், திக்குவல்லை கமால், கெக்கிராவ ஸஹானா, சுதாராஜ் ஆகியோரின் சிறுகதைகளைப் பற்றியும் புலம் பெயர்ந்த இலங்கைப் படைப்பாளிகளான செ.கணேசலிங்கன், கருணாகாரமூர்த்தி, மாத்தளை சோமு, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம், சித்தார்த்த 'சே' குவேரா ஆகியோர்களின் சிறுகதைப் பற்றிய ஆய்வுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இவ்வாய்வுக் கருத்தரங்கில் பங்கேற்ற இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்களான மாத்தளை சோமு, வ.மகேஸ்வரன் ஆகிய இருவரும் இருந்தமையால் அவர்கள் இருவரும் சமர்ப்பித்து இருக்கும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் விளக்கமாகவும் ஆழமான நோக்கில் எழுதப்பட்டு இருக்கின்றன. இதற்கு காரணம் டொமினிக் ஜீவாவின்

சிறுகதைகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்த மகேஸ்வரனுக்கு ஜீவாவைப் பற்றிய சகல விடயங்களுடன் பரிச்சயம் இருப்பதனாலும் புலம் பெயர்ந்தாலும் மாத்தளை சோமுவுக்கு அவர் இலங்கையர் என்ற தகுதியும் இருப்பதனாலும் அவர்களது ஆய்வுகள் தரமாய் அமைந்து இருக்கின்றன.

ஆனால், மற்ற அத்தனை ஈழத்து, புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைப் பற்றிய ஆய்வுகளைச் சமர்ப்பித்த அத்தனை ஆய்வாளர்களும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதனாலோ என்னவோ ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பற்றிய அவர்களது ஆய்வுகள் வெறுமனே மேம்போக்கான ஆய்வுகளாக இருப்பதோடு, ஈழத்து தமிழ் மக்களின் வாழ்வுச் சூழலைப் பற்றியே சரியான தகவல்கள் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

குறிப்பாக, இலங்கையின் பிரதேச அமைப்பைப் பற்றியோ அவ்வமைப்புகளிடையே நிலவும் பேச்சு மொழிகளிடையே நிலவும் வேறுபாடுகளைப் பற்றிய தகவல்களை அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை அவ்வாய்வுகள் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன. உதாரணத்திற்கு கெக்கிராவ ஸஹானா யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்தவர் என்றும் அவரது கதைகளில் யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்கள் காணப்படுவதாக அவரது சிறுகதைகளைப் பற்றிய ஆய்வைச் சமர்ப்பித்த ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவதை நாம் மேலே குறிப்பிட்ட அவர்களின் அறியாமைக்கான ஓர் உதாரணமாகக் குறிப்

பிடலாம்.

மேலும், அவர்களுது ஆய்வுகளில் காலவதியாகிவிட்ட இலக்கியம்/சிறுகதைச் சம்பந்தப்பட்ட மேற்கோள்களையும் விளக்கங்களையும் கையாண்டிருப்பது அவர்களுக்கான ஒரு கருத்தியல் தளம் இல்லை என்பதை நிரூபிக்கிறது. வெறுமனே, ஆய்வுக்கு எடுத்த படைப்பாளிகளைப் பற்றி அறிமுக குறிப்பு எழுதியும், அப்படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகளிலிருந்து சில மேற்கோள்கள் காட்டி எந்தவொரு ஆழமான கருத்தையும் அப்படைப்பாளியை பற்றி வைக்காத நிலையிலேயே அவ்வாய்வுகள் முடிந்து இருக்கின்றன.

உதாரணமாக திக்குவல்லை கமாலின் சிறுகதைகளில் தென்னிலங்கை மக்களின் வாழ்வு முறை என்ற தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொண்ட ஆய்வாளர் கடைசி வரை கமாலின் சிறுகதைகளில் தென்னிலங்கை வாழ்வு முறை எப்படி வெளிப்படுகிறது, அந்த வாழ்வு முறையை அவ்வாய்வாளர் எப்படி புரிந்து கொண்டார் என்பதைக் கடைசி வரை கூறாமலே கமாலின் 'விடைப் பிழைத்த கணக்கு' எனும் தொகுதியில் உள்ள கதைகளின் பட்டியலுடன் ஆய்வை முடித்து விடுகிறார்.

இப்படியாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்பாளிகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொண்ட தமிழக ஆய்வாளர்களின் பலஹீனங்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

இந்நூலில் மாத்தளை சோமு, மகேஸ்வரன் ஆகிய இருவரது ஆய்வுகளுக்கு அடுத்து சற்று திருப்தி அளிக்கின்றன. கட்டுரை என்றால் 'முளைக்க மண் தேடி' எனும் தலைப்பில் அமைந்துள்ள த.வெற்றிச் செல்வனின் கட்டுரையினைச் சொல்லலாம். அக்கட்டுரையில் ஓரளவுக்காவது புகலிட இலக்கியத்தைப் பற்றிய அறிமுகத்தை முன்வைக்கிறார்.

சமீப காலமாக ஈழத்து படைப்பாளியைப் பற்றிய பரவலான அக்கறை தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஏற்பட்டு இருப்பதற்கு காரணம் நம் மீதான கரிசனையா? அல்லது அவர்கள் அதன் மூலம் ஏதோ வகையிலான லாபத்தை அடைவதற்காக? என்ற சந்தேகம் எழுத்தான் செய்கிறது.

அன்றையக் காலம் தொடக்கம் இன்று வரை தமிழகப் படைப்பாளிகளும், விமர்சகர்களும் தாங்கள்தான் இலக்கியத்தின் முன் உரிமையாளர்கள் என்ற மேலாண்மை மனப்பான்மையுடன்தான் செயற்பட்டு வந்துள்ளார்கள். இன்றும் கூட ஏதோ ஒரு நோக்கத்துடன் ஈழத்து மற்றும் ஈழத்து புலம்பெயர்ந்தவர்களைப் பற்றி எழுதும் எழுத்துக்களில் மேற்கூறிய மனப்பான்மை இழையோடுவதை காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

ஈழத்து, மற்றும் ஈழத்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் எழுத்துக்களால் தமிழ் மொழியும், தமிழ் இலக்கியமும் சர்வதேசத் தளத்தையும், தரத்தையும் அடைந்து இருப்பதை எந்தவொரு தமிழக ஆய்வாளர்கள்/எழுத்தாளர்கள்

எவருமே பகிரங்கமாக ஒத்துக் கொள்ளவே இல்லை என்ற கருத்தை மேற்குறித்த மேலாண்மை மனப்பான்மையுடன் இணைத்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒரு கருத்தாகும்.

ஆய்வு நோக்கில் அயல்நாட்டுத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எனும் இத்தொகுதியில் நம் நாட்டு, நம் நாட்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தப் படைப்பாளிகள் பற்றிய ஆய்வுகள் செய்ய எத்தகைய ஆழமான ஆய்வு நெறிகள் தேவை என்பதையிட்ட சிறிதளவான தெளிவும் அத்தமிழக ஆய்வாளர்களுக்கு இல்லை என்பது இத்தொகுதி மூலம் தெரிகிறது.

மேற்குறித்த குறைகளை கடந்து இத்தொகுதியினை பார்க்குமிடத்து, பின்வரும் இரண்டு விஷயங்களையிட்டு நமக்கு ஆறுதலும் சந்தோஷமும் ஏற்படுகிறது.

1. இவ்வாய்வுகள் மேற்கொண்டது மூலம் தமிழக இலக்கிய உலகுக்கு பரவலாக ஈழத்து மற்றும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் சிறப்புக்களை அறிமுகப்படுத்தியது என்பதும்,

2. அயல்நாட்டு சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் என்று நோக்குமிடத்து நமது படைப்பாளிகள் தொகை அளவில் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்பதும்

நமக்கு ஆறுதலும் சந்தோஷத்தை அளிக்கின்ற விஷயங்களாக இருப்பதனால், அதற்கு காரணமாக அமைந்த இத்தொகுதியுடன் சம்பந்தப்பட்ட சகல

ஆய்வாளர்களுக்கும் தமிழகத் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழத்திற்கும் அதன் அயல்நாட்டுத் தமிழ் கல்வித்துறையினருக்கும் நாம் நன்றியினைச் சொல்லத்தான் வேண்டும்.

2. சுல்பிகாவின் 'உரத்துப் பேசும் உள்மனம்'

சுல்பிகாவின் 'உரத்துப் பேசும் உள்மனம்' தொகுதிக்கான வெய்யீட்டு விழா அண்மையில் கொழும்பில் நடந்தது. சுல்பிகாவின் மூன்றாவது தொகுதி இது. ஏற்கனவே வெளிவந்த இவரது இரண்டு தொகுதிகளான 'விவங்கிடப்பட்ட மானுடம்', 'உயிர்த் தெழுதல்' ஆகியவையில் இல்லாத அளவான கவித்துவமும் உக்கிரமும் இத்தொகுதியில் நிறையவே.

ஈழத்து கவிதைப் படைப்பாளிகளில் முஸ்லிம் படைப்பாளிகளில் சுல்பிகா குறித்து சொல்லக் கூடியவர். அவரது உரத்துப் பேசும் உள்மனம் தொகுதிக்கான வெளியீட்டு விழா ரொம்பவும் எளிமையாக நடந்தது. சம்பிரதாயமான பணச் சடங்கு வடிவிலான வெளியீட்டு விழாக்களை நடத்துவதில் சுல்பிகா நம்பிக்கை இல்லாதவர். அதனால் இத்தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் அந்த எளிமையாகும். விழாவுக்கு கொஞ்சப் பேர் வருகை தந்து இருப்பினும், அந்தக் கொஞ்சப் பேர்களில் அதிகமானவர்கள் பெண்கள் அதிலும் அதிகமானவர்கள் முஸ்லிம் பெண்கள்.

அத்தொகுதிக்கான கருத்துரை வழங்கியவர்களில் கவிஞர் ஔவை நல்லதொரு காத்திரமான தனதுப் பார்வையை முன் வைத்தார். குறிப்பாக, படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்பாளிகள் சுய தணிக்கை செய்ய முற்படும் பொழுது ஏற்படும் கருத்து பிழைகளிட்ட ஒரு கவனத்தை முன் வைத்தார். கலந்துரையாடலுக்கு அவ்விழாவில் அவர்கள் நேரம் ஒதுக்காததனால் படைப்பாளியின் சுய தணிக்கைப் பற்றி நிலையில் உரையாட முடியாமல் போய்விட்டது.

அடுத்து, கருத்துரைகள் வழங்கிய இரு முஸ்லிம் பெண்மணிகளின் கருத்துரைகள் சுல்பிகாவின் கவிதைகளில் ஆண் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான உக்கிரமான குரலையும், பெண்ணுக்குரிய தன்னுணர்வு நிலையான கருத்துக்களை அவ்விருவர்கள் எவ்வாறு எதிர் கொண்டார்கள் என்று சொல்வதை தவிர்த்துக் கொண்டது போல் எனக்குப் பட்டது. அவ்வாறான அவர்களது தவிர்ப்புக்கு பெண்கள் குறிப்பாக, முஸ்லிம் பெண்கள் தமக்கு எதிராக ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகளையிட்ட பயத்திலிருந்து உணர்வு நிலையிலிருந்து அவர்கள் இன்னும் முழுமையாக விடுபடவில்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. மிகவும் ஆழமான முறையில் பெண்ணியச் சிந்தனை வயப்பட்ட கவிதைக்கான மொழியை கையாள்வதில் கூர்ந்த கவனத்தைச் சொலுத்துவதில் தயங்காத சுல்பிகா கூட அவர் கூறியது போல் தனது படைப்புகளை சுய தணிக்

கைக்கு உட்படுத்தியதும் அச்சக்தி களிட்டு எச்சரிக்கை உணர்வுடன் தான் என்பது எமக்கு புரியத்தான் செய்கிறது. இருந்தும் தயக்கத்திற்கும் தவிர்ப்புக்கும் அப்பால் பார்த்தால் அவ்விரு முஸ்லிம் பெண்மணிகள் முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயல் முன்னணி போன்ற அமைப்புக்களுடன் இணைந்து செயல்படுவதே ஒரு பெரிய விஷயம். அந்த வகையில் அவ்விரு முஸ்லிம் பெண்மணிகள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

மொழியினூடாக வெளிப்படும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனைப் பற்றிய ஒரு தெளிவை முஸ்லிம் பெண்கள் ஆராய்ச்சி செயல் முன்னணி போன்ற பெண்ணியச் சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயக்கங்கள் சகல பெண்களுக்கும் ஏற்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

ஒன்றை மட்டும் என்னால் உறுதியாக நம்ப முடிந்தது. அதாவது சுல்பிகா வெளியிட்டு இருக்கும் 'உரத்துப் பேசும் உள்மனம்' என்ற இத்தொகுப்பில் அமைந்துள்ள கவிதைகளை எதிர் கொள்ள போகும் ஆணாதிக்க சக்திகள் காட்டப் போகும் எதிர் வினைகள் காரணமாகத்தான் இருக்கும் என்பதுதான்.

3. சர்வதேச போர் சூழலும் கட்டிட கலையின் பரிதாபமும்

நான் போர் சூழல் நிறைந்த காலத்தில் யோசிக்கின்றேன். என் வசம் இருக்கின்ற எழுத்துப் பிரதிகளை வேறு

ஒரு போர்ச் சூழல் இல்லாத இடத்திற்கு மாற்றி விடுகின்றேன். அல்லது அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தின் உதவி கொண்டு பல்வகையான வடிவங்களில் அவைகளை பிரதிகளாக்கி இடம் மாற்றி விடுகின்றேன்.

இது எழுத்து நூல் வடிவம் சார்ந்த ஓர் இலக்கிய கலைஞனுக்கு சாத்தியமான விடயங்கள். அவன் வரும் முன் காப்பேன் என்ற நிலையில் சிந்திக்கின்றவனாக இருக்கும் பட்சத்தில்.

இவை அசையாச் சொத்துகள் என்ற வடிவில் அமைந்த கலை வடிவங்களாக அதாவது ஸ்திர ஸ்தூல கலை வடிவங்களாக அவை இல்லை என்ற காரணத்தால் அவையின் இடப்பெயர்ச்சி சாத்தியமாகிறது. கட்டிட கலைஞர்களின் சிருஷ்டித் திறன்களால் உருவாக்கப்பட்ட பெரும் நகர்களின் பெரும் கட்டிடங்களை தரை மட்டமாக்க முடியும் என்று நிலவும் இன்றைய யதார்த்தத்தின் பொழுது உலகத்தைச் சேர்ந்த கட்டிட கலைஞர்களின் மனோநிலை நெருக்கடிக்கு ஆளாகிறது என்றே நினைக்கிறேன். இந்த நெருக்கடிக்கும் கவலைக்கும் காரணம் மற்ற கலை வடிவங்களுக்கு இருக்கின்ற பிரதிபண்ண முடிகின்ற யதார்த்தமும் இடப் பெயர்ச்சி செய்ய முடிகின்ற சாத்தியமும் கட்டிட கலைக்கு இல்லை என்பதுதான். அழிக்கப்படும் கட்டிடத்தின் வரை படத்தை கொண்டு அந்த மாதிரியான கட்டிடத்தை உருவாக்கி விடலாம் என்று சிலர் கருதக்கூடும். உண்மைதான் அதே மாதிரியான

கட்டிடத்தை உருவாக்கலாம்தான். ஆனால், அழிக்கப்பட்ட அதே கட்டிடத்தை அல்ல. இதே வேளை நூதனச் சாலையில் உள்ள பொருட்கள் அசைகின்ற சொத்துக்களாய் இருப்பினும் கூட அதனை வரும் ஆபத்தையும் ஆக்கிரமிப்பை பற்றி அறிந்து இருந்தும் அவைகளை அவ்விடத்திலிருந்து அகற்றச் செய்யாது, அழிவுக்கும், கொள்ளை அடிப்புக்கும் ஆளாக்கி விடும் பொழுது வரலாற்றை நினைக்கும் ஒரு தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியாளரின் சோகமும் அந்த கட்டிட கலைஞரின் சோகத்திற்கு ஒப்பானது.

இன்று மனித உயிர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் இறந்து கொண்டிருக்கும் சூழலில் கட்டிடங்களைப் பற்றிய நமது அக்கறை சிலருக்கு வெறுப்பைத் தரலாம். மனித அழிவுகளை வெறுக்கின்ற நம்மால்தான் மனித குலத்தின் வரலாற்றை எடுத்து கூறும் கட்டிடங்களின் அழிவையிட்டு கவலைப்பட முடியும்.

வாழ்த்துகின்றோம்

மல்லிகை இடைக்கால கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்று வந்தது. அந்தக் கால கட்டத்தில் அந்த அச்சகத்தில் பிரதான அச்சக் கோப்பாளராக விளங்கியவர் 'சாமி' என எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்டு வந்த திரு. க.அரியநாயகம் என்பவர். பல வழிகளிலும் மல்லிகையின் வரவுக்கு உந்து சக்தியாகத் திகழ்ந்தவர் இவர்.

இவரது மூத்த மகள் கோசலா அவர்களுக்கும், திரு.திருமதி. முந்தையா அவர்களின் புதல்வர் ஞானவேல் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் கொழும்பில் இனிதே திருமணம் நடந்தேறியது. மணமக்கள் நீரூழி வாழ மல்லிகை வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

-ஆசிரியர்

கவிதையின் ஒளிநகல்

சி.சுதந்திரராஜா

குளுமை கோலோச்சும் கிரகெரிஸ்சாலை. ஆகாயம் தெரியாமல் பெரியகுடை விரித்தது போல் படர்ந்து விரிந்து கிளை பரப்பிய விரிசடை விருட்சமரங்கள் சாலையின் இருமருங்கிலும் வரிசை பிசகாமல் மின்கம்பங்களை மறைத்து நின்றன. வயசுந் தெரியாமல் வாழும் மரங்கள், குமாருக்கு ஜேர்மன் கலாச்சார நிலையம் வரை அலுவலிருந்தது. ரோயின் கவிதை வாசிப்பு நிகழ்ச்சி அன்றைய அக்கோதே மண்டப நிகழ்ச்சி நிரலில் வசப்பட்டிருந்தது. குமாரைப் போன்றவர்களுக்கு எல்லாம் குளிசூட்டிய சலனமற்ற பசுஞ்சோலை அடர்ந்து விட்ட இதமான சூழல் எப்போதுமே வசீகரிப்பதில் பின் நிற்பதும்லை. என்றைக்கோ துப்பாக்கிக்கு இரையாகிய ரோஸா லக்ஸம்பேர்க் கூட அறிமுகமாகியது ஒரு திரைப்பட வடிவத்தில் அந்த எழிலார்ந்த மண்டபத்திலேதான். அதற்கு முன் குமாருக்கு அவளைப் பற்றி சிறிதேனும் அறிந்திட முடிந்ததில்லை. அதனால் குமாரின் சிந்தனையில் கோதே மண்டபம் ஓர் உயர்வான இடத்தைக் கொண்டதாயிற்று. எல்லா வேலைகளையும் விட்டு விட்டபடி வந்திடுவான். அங்கே நிகழும் அத்தனையும் உயர்வானதொன்றையும் போயிருந்தது.

சுப்பினின்டென்ரின் வீடுவளவு கூட இதே சாலையில் இருக்கிறது. குமார் அலுவலக வேலை காரணமாக அவரிடம் அலைந்திருக்கின்றான். அவருடைய மாருதிக் காரின் ஸ்ரியரிங்கிலும் சாயிப்பா ரூபம் மிளிருவதை அவதானித்திருக்கிறான். சுப்பினின் டென்ரன் எஸ்ரீற் அலுவல்களை எல்லாம் கிடப்பில் போட்டு விட்டு புட்டபர்த்தி போயிருந்தார். பிறப்பில் பௌத்தவரான அவருக்கு

தரிசனம் கிடைத்ததுவோ என்னவோ அவர் திரும்பிவர நாளாயின. அதி முக்கிய நகர விற்பனை பற்றிய அங்ககரிப்பை குமாரினால் பெற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. உற்பத்தியிலேயே எவ்விதப் பங்கும் ஏற்காத ஊதாரித்தன மனிதரால் உற்பத்தியை நிர்ணயிக்கிற குருரம் குமாருக்கு நியாயமான கசப்பை ஊட்டியது. தகவல் சேகரிக்கும் பணியிலிருந்த குமார் வெறும்

மாசச் சம்பளத்தில் மட்டுமே வாழ்பவன். அறையை மூடிக் கொள்ள முன்னால் நூமேற்றின் ஸ்பிறேயைத் திருட்டுத் தனமாக தன் மீது தெளித்திருந்தான். அந்த நறுமணம் அவனுக்கு மணக்கிறதாயில்லை. அண்மித்து வருபவர்கள் முகர்ந்தறிவதை அவனால் அறிந்திடவே முடிந்தது.

கோழி முட்டை முகம். ரோயின் கலகக்கார நாடக வேஷம் குமாருக்கு அலாதியான இலயிப்பை ஏற்படுத்துவதில் முன்னிலை எடுத்தது. நாடகம் அதிகம் பார்க்காதவனுக்கு கலகக்கார வேஷமும் கச்சிதமாக ரோய் நடித்ததும் பிடித்தே போனது. யார் இவர் தேர்தல் பத்திரிகை விளம்பரத்தை நக்கலடித்து முழுமையான அங்கதச்சுவை நாடகம் போட்ட துணிச்சல் ரோயின் எக்கச்சக்கமான உச்சக்கட்ட ஆளுமையாகித் தெரிந்தது. தீக்குள் இறங்குகிற நிலைப்பாடாகித் தெரிந்தது.

போயிருந்த குமாருக்கு கவிதை வரிகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியாமலிருந்தது. ரௌத்திரம் ஓங்காரம் எல்லாமே கொப்பளிக்கிற ஷெல்லித்தன கவிதையையாயினும் குமாருக்கு மனம் படியவில்லை. ஆணி அறைவது போல் ரோயின் முகம் மாத்திரமே மனதுள் புதைந்தது. பல்லாயிரம் விநாடிகள் தொலைக் காட்சிச் செய்தி வாசிப்புகளில் பார்த்த நட்சத்திரத்தை நேரினில் கண்டதுமே அத்தனை விறைப்பு. உணர்வலைகள் உறைந்ததில் கவிதை மொழிகள் புரியாமலேயே போயிற்று.

கவிதை மழை ஓய்ந்ததுவே தெரியாமல் போயிற்று.

அடுத்த நாட்காலை குமாரின் காதுகளில் சம்மட்டியடிச் சேதி கேட்டது. ஏனெனில் லால் பெரேராவின தலைமையில் எஸ்ரீஎப் குழு பஜிரோவில் ரோயின் கல்கிசை வீட்டிற்குச் சென்று நள்ளிரவில் கதவைத் தட்டி தாயாருக்குச் செம்மையான அடியும் உதையும் கொடுத்தபின் ரோயை லுனாவைக் கடலோரத்தில் துப்பாக்கிச் சன்னங்களை வாரியிறைத்து, வெற்றுடலை வளர்த்தி விட்டிருந்தது. யார் எவர் இக்கொடுரத்தைச் செய்தார்கள் என்கிற விபரம் வெளித் தெரியாதபடி ஓயாத அலையிரைச்சலும் இடையீட்டு ஓடிய ரயில் கடகடப்பும் அங்கு களிநர்த்தனம் புரிந்தன.

ரோயின் மென்மையான அதரங்கள் ஓய்வின்றி உச்சரித்த கவிதையை இரசிக்க மறந்த குமாருக்கு துடிப்படங்கி விரியாத பூவாகிக் கிடந்த அதரங்கள் ஒன்றே என்றும் நிலைக்கிற காட்சிப் பொருளாய் அடிமனதில் விரிந்தது. நெடுநாட் செய்தி வாசிக்கிற நித்திய செய்தியானான்.

அமோக வாக்குகள் தேர்தல் பிரமுகரின் அரசியல் கொலை வெறியைச் சலசலப்பின்றி மூடி மறைத்தது. சீற்றம் ரோயைப் பெற்ற வளிடம் சர்வசாதாரணமாக மையம் கொண்டது.

அச்சத்தாளின் உடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்

- டொமினிக் ஜீவா

கொழும்பிலிருந்து அன்பர் திருநாவக்கரசு அவர்களிடமிருந்து அங்கு வந்து நேரில் சந்தித்துப் பேசிக்கொள்ளலாம் என நம்பிக்கையுடனும் கடிதம் கிடைக்கப் பெற்றதும் நான் புதிய உற்சாகத்தை அடைந்தேன். அது எனக்குப் புது உந்துதல்களையும் தந்திருந்தது. ஊக்கமுடன் செயற்படத் தொடங்கினேன்.

இந்த நம்பிக்கையுடனும் மகிழ்ச்சியான சமயத்தில் கூட, எனது அடி நெஞ்சில் மெல்லியதொரு பயமும் இடம் பெறாமலில்லை.

எப்போவோ ஒருநாள், மல்லிகையின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் கொழும்பில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சுதந்திரன் ஆசிரியர் சிவ நாயகம் அவர்களை ஓர் இலக்கிய விழாவில் சந்திக்க வேண்டிய வாய்ப்பொன்று கிடைத்தது.

மல்லிகையின் தொடர் வாசகர்களில் அவரும் ஒருவர்.

மல்லிகையின் வளர்ச்சி, எதிர்காலத் திட்டங்கள் பற்றி என்னுடன் மனம் விட்டுச் சம்பாஷிப்பார். இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் அவர் இடைமறித்து ஒன்றைச் சொன்னார், "ஜீவா, எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் சொந்தமாக அச்சகத்தை நிறுவிக்க கொள்ள வேண்டாம். அப்படிச் சொந்தமாக அச்சகத்தை நிறுவ ஆசை கொண்டால் அதைத் தொடர்ந்து பல

வேறு ஆசைகள் உள்மனத்தில் முளைவிடும். வசதி வாய்ப்புகளைத் தேடி ஒடிக்கொண்டிருக்கும் நிலை வரும். மல்லிகை அச்சாகிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் வேறு பண வசதியுள்ள தரமான கலியாண அழைப்பிதழ்கள் அச்சடிக்க வந்தால் மனது லாப நஷ்டக் கணக்கில் நேரத்தை செலவிடுவதுடன் உடனடிப் பண வருவாயை குறிக் கோளாகக் கொண்டு செயல்படும். எந்த அடிப்படை நோக்கத் திற்காக மல்லிகையை நீ ஆரம்பித்தாயோ அதை ஒதுக்கித் தள்ளி தற்காலிக லாபம் உடனடியாக வெற்றி பெற்றுவிடும். கவனம்... கவனமாக ஒவ்வொரு அடியையும் எடுத்து வைத்து இந்த உலகத்தில் நடந்து கொள்ளப் பழகு!" இப்படியாக அவரது ஞான உபதேச வார்த்தைகள் அமைந்திருந்தன.

ஒரு மூத்த எழுத்தாளர் எப்போவோ எனக்குச் சொன்ன இந்த அநுபவ வார்த்தைகள் என் நெஞ்சில் ஒரு மூலையில் சிக்காராகக் குந்தியிருந்தன. இதன் பசுமையான நினைவுகள் எனது ஞாபகத்தில் எப்பொழுதுமே நிழலாடிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு நிரந்தரமான வருமானமுள்ள குலத்தொழிலை நீண்ட காலம் செய்து வந்தவன், நான். அதனால் பெற்ற பண வருமானம் எனக்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் போதுமெண்ணப் போதும்.

நான் அதிகம் சம்பாதிக்க ஆசைப்பட்டவனுமல்ல. எனது தினசரித் தேவைகளைக்கூட, மட்டுப்படுத்தி வாழக் கற்றுக் கொண்டு விட்டேன். அதற்கு அத்தாட்சியாக எனது உடைகளைப் பார்த்தாலே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்படித் திட்டமிட்டு வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட என்னை, இலக்கியச் சூழல் தன்வயப்படுத்தி விட்டது. எந்த விலை கொடுத்தேனும் மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தி வர வேண்டும் என அசையாத தன்மப்பிக்கையுடன் இந்தத் துறையில் காலடி எடுத்து வைத்து உழைத்து வந்துள்ள எனக்குத் தற் காலிக இந்தப் பின்னடைவு அவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சியொன்றையும் தந்து விடவில்லை.

இடையே எந்த விதமான உச்சக் கட்ட நெருக்கடிகள் வந்து இடைமறித்தாலும் எத்தகைய பெருஞ்சங்கடங்கள் வந்து குறுக்கிட்டாலும் மல்லிகை அச்சகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டால்

அந்தத் தொழிலை நான் வியாபாரமாக ஆக்கிப் பணம் சம்பாதிக்க முற்படப் போவதில்லை என்று அன்றைய கால கட்டத்திலேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்து செயலாற்றி வந்துள்ளேன்.

எனவே நானெடுத்த உறுதியான நிலையிலிருந்து எந்தக் கட்டத்திலுமே தடம் புரண்டு போகமாட்டேன், என்ற உத்தரவாத உறுதி, என்னிடமிருந்தது.

இந்தப் பின்னணி உணர்வுகளுடன் இருந்த நான், வாரக் கடைசியில் கொழும்பு செல்ல உத்தேசித்து இருந்தேன். ஆயத்தப்படுத்தினேன்.

அந்த வார முடிவில் கொழும்பிற்குச் செல்லலாம் என எண்ணியிருந்த எனக்கு, திருகூறாக நண்பர் குருசுவாமி அவர்களிடமிருந்து கடிதமொன்று வந்து சேர்ந்தது.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த அவரது நண்பர் ஒருவர் என்னைத் தேடிவந்து கடிதத்தை என்னிடம் சேர்ப்பித்தார்.

மூத்த மகன் ஆறுமுகத்தின் திருமணம் பானையங் கோட்டையில் நடைபெற இருப்பதாகவும் அடுத்த மாதம் முற்பகுதியில் நடைபெற இருக்கும் மகனது திருமணத்தில் என்னை அவசியம் கலந்து கொள்ளும்படியும் அக்கடிதத்தில் கேட்டிருந்தார், நண்பர் குருசுவாமி அவர்கள்.

நட்பை நான் வெறும் பழக்கமாகக் கொண்டவனல்ல. பழகும் எல்லாரையுமே நட்புக் கொண்டவர்கள் என நான்

கருதிக் கொண்டவனுமல்ல. பொது வாழ்க்கையில் அதிலும், இலக்கியத் துறையில் முன்பின் தெரியாத பலர் அறிமுகமாவார்கள். அறிமுகமான வர்கள் எல்லாருமே நண்பர்களும்ல்ல.

பழக்கம் வேறு. நட்பு வேறு. அதிலும் ஆத்ம நட்பு இனியது.

என்னுடைய நட்புலகில் தமிழ் கத்தைச் சேர்ந்த கொழும்பில் வியாபாரிகளாக மிளிர்ந்த நான்கு பேரை மறக்கவே முடியாது. இந்த நால்வரில் மூவர் இன்று உயிரோடு கூட இல்லை.

ஒருவர் குருசுவாமி அண்ணாச்சி, அடுத்தவர் ரெங்கநாதன், மூன்றாமவர் எம்.ஏ.கிஸார், மற்றும் துரைவி விஸ்வநாதன்.

இந்த நால்வரிடமிருந்தும் மல்லிகைக்கு எத்தனையோ உதவிகளையும் நல்லாதரவுகளையும் பெற்று வந்துள்ளேன் என்பதை நன்றியுடன் இந்தக் கட்டத்தில் நினைவு கூருகின்றேன்.

குருசுவாமி அண்ணாச்சியினுடைய மூத்த மகனின் திருமணத்தில் பாளையங் கோட்டைக்கு சென்று கலந்து கொண்ட ஒரோயொரு ஈழத்து எழுத்தாளன் நானாகத்தான் இருந்துள்ளேன். அதே போல ரெங்கநாதனின் இரண்டாவது மகன் மகேந்திரனின் திருமணம் சென்னையில் நடைபெற்ற சமயம் எழுத்தாளர் பிரதிநிதியாக நானே கலந்து கொண்டேன். இப்படியாகத் துரைவியின் மூத்த மகன் ஆனந்தியின் திருமணம் திருச்சியில் நடைபெற்ற போதும் இந்த நாட்டு

எழுத்தாளர்களின் ஏகப் பிரதிநிதியாக நானே கலந்து கொண்டுள்ளேன். கிஸார் அவர்களைக் கொழும்பு வரும் சமயங்களிலெல்லாம் அவரைத் தேடிச் சென்று அவருடன் உணவுண்டு களித்திருக்கிறேன்.

இவற்றை ஏன் இங்கே எழுத்தில் பதிவு செய்கின்றேன் என்றால், நான் ஒருவரிடம் நட்புப் பூண்டு ஒழுகி வந்தேனென்றால் அந்த நட்பு நட்பிற்கு இலக்கணமாகத் திகழவேண்டும் எனக் கருதிச் செயல்பட்டு வந்தவன் நான் என்பதை உறுதி செய்வதற்காகவே.

எனவேதான் எத்தனை தூரமாக இருந்தாலும் கடல் கடந்து பயணம் செய்து போய் எனது நட்புக்குரிய வர்களது வீட்டு மகிழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு நானும் மகிழ்ந்திருக்கிறேன்.

ஒட்டப்பிடாரம் குருசுவாமி அவர்கள் மலிபன் வீதியிலுள்ள மிகப் பெரிய வியாபார மண்டியின் உரிமையாளர். உணவு வகைகளைப் பெருந்தொகையாக இந்தியாவிலிருந்து தோணிகள் மூலம் இறக்குமதி செய்து பெருந்தொகையாக விற்பனை செய்து வரும் வணிக வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு வந்தவர்.

அத்துடன் இப்படி இறக்குமதி செய்து வியாபாரம் செய்து வரும் வணிகர்களின் சங்கத் தலைவராகவும் கொழும்பிலிருந்து இயங்கி வந்தவரும் கூட.

நான் மல்லிகை வெளியீடு சம்பந்தமாக மாதம் ஒரு தடவை கொழும்பு வந்து ஒரு வாரம் தங்கிப் போவது

வழக்கம். இவரது கையின் மேல் மாடியில்தான் நான் தங்கியிருந்து இயங்கி வருவேன்.

நான் வரும் மாதத்தின் கடைசி சனிக்கிழமைகளில் தனது கடையின் நடுப்பகுதியை இலக்கியச் சந்திப்பின் முக்கிய இடமாக மாற்றி, அன்று கொழும்பிலிருந்து இயங்கி வந்த இளம் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர் களை ஒருங்கு சேர்த்து இலக்கியக் கலந்துரையாடல் நடத்தி முடிப்பதில் தனி மகிழ்ச்சி கொள்பவர், அவர்.

ஒருநாள் காலை இவரது நிறுவனத்திலிருந்து வெளியே புறப்படும் பொழுது காசுப் பட்டறையில் வீற்றிருந்தார்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

அவரது முகத்தைப் பார்த்தேன். முகம் பிரகாசமாக இருந்தது. திருநீறு பூசிய நெற்றியுடன் புதுப் பொழிவு திகழ அவர் ஆசனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

நான் அவரது முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்து வைத்தேன்.

“என்ன? ஏன்ன காரணத்துக்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டுவிட்டு என்னைக் கூர்மையாகப் பார்த்தார்.

“இல்லை... இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. பாயாசம் சாப்பிட்டால் அப்படியே கம்மென்று இருக்கும்” எனப் பகிடி போலச் சொல்லி முடித்தேன்.

இதைச் சொன்ன நான் இப்படிச் சொன்னதையே அடுத்த கணம் மறந்து

விட்டு, எனது பயணத்தைத் தொடங்கி விட்டேன். நடையைக் கட்டினேன்.

பொரளைக்குப் போய் நீண்ட கால மல்லிகை ரசிகர் ஒருவரைச் சந்தித்து விட்டு, ஐந்து லாம்புச் சந்திக்கருகாமையிலுள்ள ஒரு நண்பரின் கடைக்குத் திரும்பி வந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“மலிபன் வீதி அண்ணாச்சி கடையிலிருந்து தாவுத் என்பவர் உங்களை அவசர அவசரமாகத் தேடி வந்து விசாரித்தார். நீங்கள் போகும் இடமெல்லாம் போய் விசாரித்து விட்டு வந்தாராம். வந்ததும் உடனடியாக அங்கு வரச் சொல்லிச் சொல்லிவிட்டுப் போனார், வந்து விசாரித்த தாவுத்!”

நான் ஓய்வை உதறித் தள்ளி விட்டுக் குறுக்குப் பாதை பிடித்து மலிபன் வீதியைச் சென்றடைந்தேன்.

என்னைக் கண்டதும் “வாய்யா! எங்கெங்கெல்லாம் உன்னைத் தேடி அலைவது? உள்ளே போய் முகத்தை கிகத்தை ஒருவாட்டி அலம்பிப் போட்டு வா” என்றார், குருசுவாமி.

இத்தனை அவசர அவசியமாக என்னைத் தேடி, எனது வரவை எதிர் பார்த்தவர், இத்தனை குசாலாக இருக்கிறாரே என மனசுக்குள் நினைத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் முகத்தை அலம்பித் துடைத்த வண்ணம் வந்து என்னை அவசரமாகத் தேடியலைந்தது ஏன்? என்பது போல, அவரது முகத்தை வினாக் குறியிட்டு ஏறிட்டுப் பார்த்தேன்.

“வீட்டிலை இருந்து பால்பாயாசம் கொண்டாந்திருக்கிறேனையா. காலை யிலைதான் ஆசையோடு சொல்லீட்டுப் போனியே. இப்ப வா! ரெண்டு பேரும் பாயாசம் சாப்பிட்டு முடிப்போம்!”

என் தேகமோடிப் புல்லரித்தது. அப்படியே சிலிர்த்துப் போய் அவரைப் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

இத்தகைய அன்புள்ளங்களைத் தான் மல்கை இதழ் எனக்கு நண்பர்களாகப் பெற்றுத் தந்துதவிக்கொண்டுள்ளதில் நான் இன்றுவரைக்கும் பெருமிதம் கொள்ளுகின்றேன்.

ஒட்டப்பிடாரம் குருசுவாமி அண்ணாச்சியை நம்மைப் போன்றவர்கள் இன்று வரை ஏன் நினைவுகூருகின்றோம் என்றால், அதற்கு அநேக காரணங்கள் உண்டு. அவர் தமிழ் நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த வராயிருந்த போதிலும் கூட, அவர் மனமறிய ஈழத்து எழுத்தாளர்களை மதித்தவர். நேசித்தவர்.

முதலாவது ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு கொழும்பு சகிராக் கல்லூரியில் வெகு கோலாகலமாக நடந்தேறி, சரித்திரத்திலும் தனது இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டு விட்டது.

முதல் நாள் விழா.

மதிய உணவுக்காக இடைநேரம் வழங்கப்பட்ட சமயம் மேடையிலிருந்து ஒலிபெருக்கியில் ஓர் அறிவித்தல் செய்

யப்பட்டது. “மதிய உணவுக்கான ஆயத்தங்கள் இம்மண்டபத்திலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே நாம் வழங்கும் உணவை ஏற்றுக் கொள்ளும் படி பேராளர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்!” என அந்த அறிவித்தல் செய்யப்பட்டது. தொடர்ந்து இந்த உபசாரத்தைச் செய்து தருபவர் குருசுவாமி அவர்கள் என ஒலித்து முடித்தது.

ஒருபக்கம் நின்று நானும் அவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம்.

இந்த அறிவித்தலைச் செவிமடுத்ததும் குருசுவாமி அப்படியே மலைத்துப் போய் நின்று விட்டார்.

மகாநாட்டுக் குழுவினர் இந்தத் திட்டத்தைக் குருசுவாமி அவர்களுக்குச் சொல்லும் படி நண்பர் கணேசலிங்கனிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்தனர். அவரோ வேலைப் பராக்கில் சொல்ல மறந்து விட்டார்.

இப்பொழுது ஒலிபெருக்கியில் இந்த அறிவித்தல் செய்யப்பட்டு விட்டது.

திகைத்துப் போய் நின்ற அவர் உடனடியாகச் செயல்பட்டார். பலரும் அவசர ஒத்துழைப்பு நல்கினர்.

சற்று நேரம் பிந்தினாலும் பேராளர்கள் வெகு திருப்தியுடன் உணவுண்டு மகிழ்ந்தனர்.

குருசுவாமி அண்ணாச்சியின் செல்வாக்கையும் சமயோசித புத்தியையும் அன்றுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

(மேலும் சந்திக்கிறேன்.)

கலாசாரம்

கே.விஜயன்

‘மல்கைச் சிறுகதைகள்’ தொகுதி - 2

எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியானின் அயராது முயற்சியின் அரிய அறுவடை இது. ஏற்கனவே முதலாவது தொகுதி வெளியானது. அதுவும் செங்கை ஆழியானின் நெறியாள்கையில் மலர்ந்ததுவே. முதலாம் தொகுதியைப் பார்க்கவும் இல்லை. வாசிக்கவும் இல்லை. ஏனெனில் அது கைக்கு கிட்டவில்லை.

சென்ற ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் தொகுதி வெளிவந்தது என்றும் அதில் முப்பது எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் உள்ளடக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

இந்த ஆண்டு மார்ச் மாதம் மலர்ந்த இரண்டாம் தொகுதி 41-படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களுடன் வெளிவந்திருக்கிறது. தொடர்ந்தும் மல்கைச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த ஆக்கங்கள் நூலுருவில் வெளிவரும் என இரண்டாம் பகுதியின் பின் அட்டை தகவல் தருகிறது.

இதுவரை வெளிவந்துள்ள மல்கைக் பந்தல் வெளியீடுகளில் இந்த மல்கைக் சிறுகதைகள் இரண்டாம் தொகுதி மிகப் பெரியது. அதிக பக்கங்களைக்

கொண்டது என ஜீவா முன்னுரையில் கூறுகிறார்.

41-படைப்பாளிகளின் கதைகள் இதில் இருக்கின்றன என குறிப்பிடுகின்ற போது அந்த எழுத்தாளர்களின் பெயர்களை குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும். கதை குறிப்புகளைவிட அது ஓர் ஆவணப்படுத்தலாகிறது.

ராஜமூல்காந்தன், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், மு.கனகராஜன், மருதூர் கொத்தன், பெரிசண்முகநாதன், சீதம்பரச்செந்திநாதன், யோகா பாலச்சந்திரன், கே.விஜயன், சி.சுதந்திரராஜா, அ.பாலமனோகரன், மல்கை சி.குமார், மு.புஸ்பராஜன், செந்தராகை, க.ஆனந்தமயில், மாத்தளை வடிவேலன், மு.பொன்னம்பலம், மாவை நித்தியானந்தன், துரை மனோ

கரன், எஸ்.ஜோன்ராஜன், வே.தனபால் சிங்கம், இ.நவம் மருதூர் ஏ.மஜீத், மலரன்பன், த.கலாமணி, புலோலியூர் க.சதாசிவம், நற்பட்டிமுனை பளீல், அருண்விஜயராணி, வடகோவை வரத ராஜன், அல் அஷ்மத், ஆ.இரத்தினவே லோன், எஸ்.எச்.நி.மத், யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், எம்.எம்.நெளஷாத், பன்னீரன், மு.பஷீர், நெல்லை க.பேரன், கெக்கிராவ ஸஹானா, மாத்தளை சோமு, எஸ்.முத்துமீரான், செளமினி ஓர்ருவரைத் தவிர இப்படைப்பாளிகளில் பெரும் பாலானவர்கள் இலக்கிய எழுத்துலகில் துடிப்புடன் செயல்படுவதை விட்டு விட்டார்கள் போல் தெரிகிறது. ஈழத்து படைப்பிலக்கியத் துறைக்கு சிற்றிலக்கிய ஏடுகளே பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. அதில் மல்லிகை சஞ்சிகையின் பங்களிப்பு உன்னதமானது. கடந்த 38 வருடங்களாக டொமினிக் ஜீவா இதனை வெளியிட்டு வருகிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் முளைவிட்ட மல்லிகை இன்று கொழும்பையும் தளமாக்கி முகைவிரித்து பவனி வருகிறது. இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் ஒவ்வொன்றும் சஞ்சிகையின் மகத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. நூலின் அமைப்பும் அட்டைப்படமும் கண்களுக்கு விருந்தாக இருக்கின்ற போதும் தொகுதி என உருவாக்கப்படுகின்ற போது சில அடிப்படைக் கூறுகளை அது கொண்டிருத்தல் அவசியம்.

41 - கதைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றை படைத்தவர்கள் பற்றிய இலக்கியக் குறிப்புகள் இல்லை. பல எழுத்தாளர்கள் இன்று நம் மோடு இல்லை. சிலர் எழுத்துலகில்

ருந்தே காணாமல் போய்விட்டார்கள். இவர்களைப் பற்றிய விபரங்களை சீரமைப்பட்டு தேடி இருக்கலாம். அக்குறிப்பு களுடன் கதைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தால் தொகுதியின் சிறப்பு இன்னும் ஒரு படி உயர்ந்திருக்கும்.

இது காலத்தின் தேவை கருதி எழுதப்படுகின்ற குறிப்பாகும். தொகுப்புகளும் சீரமைத்தின் மத்தியில் உருவாகியுள்ள ஒன்றாகும். அதனை மறுப்பதற்கில்லை. நூல் பதிப்பில் ஓர் அவசரம் தெரிகிறது. எனினும் அதன் பெருமையை அந்த அவசரம் கெடுத்துவிடவில்லை.

மல்லிகை சஞ்சிகைக்கும், மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளுக்கும், இன்று ஒரு ரசிகர் கூட்டம் இருக்கிறது. புலம் பெயர்ந்து பல நாடுகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அதனோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளார்கள் என ஜீவா அடிக்கடி குறிப்பிடுவார்.

இத்தொகுதியின் முன்னுரையிலும் அதனை கூறுகிறார். ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு பொருளாதார ரீதியாக வளர்ச்சியடைவதற்கு இது வழிகோலுவதாக அமையலாம். ஆனால் ஆரோக்கியமான இலக்கியம் கண்முடிப்போகாமலிருப்பதற்கு இத்தகையதொரு நிலையில் கடுமையாகப் போராட வேண்டியிருக்கும்.

30.5.2003

தூண்டில்

❖ இதுவரை நீங்கள் படைத்துத் தந்துள்ள சிருஷ்டிகளில் அதி சிறந்த படைப்பு எதுவெனக் கருதுகிறீர்

கோண்டாவில்

எஸ். நந்தகோபால்

என் மகன் திலீபன்!

❖ கலைஞர் கருணாநிதியின் இன்றைய நிலை என்ன?

மன்னார்

ச.சடகோபன்

ரொம்ப ரொம்பப் பரிதாப நிலை. கலைஞர் மிகப்பெரிய மதிநுட்பம் கொண்டவர். தந்திரசால். அந்தக் காலத்திலேயே, அண்ணா சகாப்தத்திலேயே சம்பத்தைக் கட்டம் கட்டமாக ஓரங்கட்டியவர். இவர் பின்னர் கவிஞர் கண்ணதாஸன், மதியழகன், நெடுஞ்செழியனை ஒதுக்கத் தள்ளியவர். எம்.ஜி. ஆரைக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றத் தனது இராஜதந்திர நடவடிக்கை மூலம் வலை பின்னி வெற்றி பெற்றவர். அதுவே பின்னால் இவருக்கு அரசியல் வினையாக வந்துவிட்டது.

எல்லாமே முடிவில் குடும்பச் சுயநலமாக மலர்ந்து வெளிப்பட்டது. மருமகன் மாறனை வளர்த்தெடுத்தார். பின்னர் தமது மக்களே அரசியலில் சிம்மாசனம் ஏற்ற முயன்று உழைத்தார். தனது இளந்தாரி வயதில் திருவாரூர் கடைத் தெருவில் ஓசிப்பேப்பர் படித்து வளர்த்தவருக்கு இன்று கோடிக் கணக்கான ரூபாய் சொத்து இன்று எங்கிருந்து கிடைத்தது?

இவருடைய பிற்கால அரசியல் நாசத்திற்கும் சீரழிவுக்கும் முக்கிய காரணமாக விளங்கி வரும் இவரது மகன் அழகிரிதான் மூல காரணம். தி.மு.க.வில் உட்கட்சி ஜனநாயகம் இன்று இல்லை. மகன்மாரினது தாதா அடநிழியமே கொடிகட்டிப் பறக்கிறது. அதன் ஒரு வெளிப்பாடுதான் சமீபத்தில் மதுரையில் நடந்த அரசியல் கொலை. தனக்குப் பின்னர் கட்சிக்குள் இரண்டாம் கட்டத் தலைவர்களை வளர விடாமல் மகன் மாருக்குப் பட்டம் கட்ட நினைத்ததன் பெறுபேறுகளே இவை.

இவரது மகன் கனிமொழியை ஒரு நல்ல இலக்கியச் சுவைஞர் எனத் தான் இவர் மீது கணிப்புக் கொண்டிருந்தேன். இந்தக் கனிமொழி சமீபத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு விடுக்கும் செய்திகளை உற்றுக் கவனிக்கும் பொழுது ஒன்று புலப்படுகின்றது. அண்ணன்மார் இவருடன் சேர்ந்து இவரும் குடும்ப அரசியலை முன்

கொண்டு செல்ல முற்படுகின்றார் போலத் தெரிகிறது.

உண்மையாக உழைத்து வரும் தி.மு.க. தொண்டர்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த அநுதாபங்கள். ஆழ்ந்து யோசிக்கும் போது கலைஞரும் பிரேமதாஸாவும் ஒற்றுமைக் குணம் கொண்டவர்களே!

❖ சமீபத்தில் இந்த நாட்டில் பேரழிவை ஏற்படுத்திய வெள்ளக் கொடுமை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஹட்டன் ப.சிவபாதம்

இருந்திருந்துவிட்டு இயற்கை தனது சுய ஆளுமையைக் காட்டி விட்டுச் சென்று விடுகிறது. இந்தப் பேரழிவுக்குப் பின்னால் மானுட நேசிப்பு மிக்க மக்கள் கூட்டம் ஒருங்கிணைந்து அவலப்பட்டவர்களுக்குச் செய்த பேருதவி மனதைத் தொட்டது. சில ஆளுங்கட்சிப் பிரமுகர்கள் அரசியல் சார்பு நிலையெடுத்து இயக்கியதையும் காணமுடிந்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக புலிகள் பல பிரயாணச் சங்கடங்களுக்கு மத்தியில் தமது சிங்களச் சகோதரர்களுக்குச் செய்துவதிய தோழமைப் பாங்கு என் நெஞ்சை நெகிழ்வீத்தது. என்னதான் தமக்குள் தற்காலிகமாகச் சச்சரவிட்டுக் கொண்டாலும் முடிவில் 'மானுடம் வெல்லும்' என்ற தத்துவத்தையே நினைவூட்டியது.

❖ 'காலச்சுவடு' இதழில் சல்மா எழுதிய 'இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்' கட்டுரையைப் படித்துப் பார்த்தீர்களா? இது பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

குருநாகல் எம்.கோபிநாத்

படித்துப் பார்த்தேன். நெஞ்சு கனத்தது. 'கருக்கு' பாமாவுக்கு ஆரம்ப காலங்களில் ஏற்பட்ட சமூகச் சிரமங்கள் வேறொரு வகையில் சல்மாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. சாதி வாத எதிர்ப்பு ஒரு நாவலாசிரியைக்கு மதவாதக் குறுக்கீடுகள் இக் கவிஞருக்கு வரலாற்றில் தமது பெயரைப் பதிவு செய்ய உழைக்கும் ஒரு புத்தி ஜீவிக்கு, அதிலும் ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளுக்கு எத்தனையோ நெருக்கடிகள். கெடுபிடிகள் ஏற்படுவது வரலாறு. இந்த வனாந்தர நெருப்பில் படம் போடப்பட்டு முகிழ்ந்து வருவார் சல்மா என்பது திண்ணம். இவரையும் அம்பையையும் இங்கு ஒரு பெண்கள் கருத்தரங்கில் சந்தித்து உரையாடியிருக்கிறேன். இவரது முகத்தில் அந்த வெளிச்சத்தை அன்று கண்டு வியந்திருக்கிறேன்.

சகோதரி சல்மா, மனக்கிலேசமடைந்து செயலற்றுச் சோம்பி விடாதீர்கள். துணிந்து செயற்படுங்கள். நாங்கள் பக்கம் பக்கமாக நிற்கின்றோம்.

❖ நீங்கள் இப்படி உருகி

உருகித் தமிழ்நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் பிரிவுக்காக துயரக் கண்ணீர் வடக்கிறீர்களே, மனமறியச் சொல்லங்கள், தமிழ்நாட்டு ஊடகங்கள், அல்லது மானுடம் பேசும் எழுத்தாளர்கள் நமது படைப்பாளிகள் மறைந்த போது இப்படி உருகியிருக்கிறீர்களா?

சண்டிலிப்பாய் எம். வருணகுணன்

இதே குறையை ஒரு காலத்தில் நான் சென்னையில் வலம் புரி ஜூனிடம் கேட்டதுண்டு. நமது டானியலின் சமாதியைத் தஞ்சாவூரில் போய்ப் பார்த்ததும் எம்மை உள்ளமர நேசிக்கும் தோழமை மிக்க படைப்பாளிகள் எம்மீது எத்தனை பாசமும் அன்பும் கொண்டு இயங்கி வருகின்றனர் என்பதை நேரடியாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. நீங்கள் தரிசிக்கின்ற ஊடகங்கள், அரசியல்வாதிகளிடமும், சினிமாத் துறையினரிடமும் ஏலம் போயவிட்டன. அவற்றிற்குப் பணம்தான் பிரதானம். திறமை முக்கியமல்ல. இதைப்பற்றி நாமேன் கவலைப்பட வேண்டும். நமது இலக்கியம் கடமையைச் சரிவரச் செய்து வருவதே தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு முக்கியமாகும். இதனிடையே ஓர் அபிப்பிராயம் நண்பர் டானியலைப் பற்றி அவர்கள் குறிப்பிடும்பொழுது டேனியல், டேனியல் என எழுதுகிறார்கள். அவர் தனது பெயரை கேடானியல் என்றே கடைசி வரைக்கும் பதிவு செய்து வைத்து

விட்டுப் போயுள்ளார் என்பதைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொள்வது நல்லது. நான் வலம்புரி ஜானிடம் குறைபட்டுக் கொண்டது இதுதான். கைலாசபதி அவர்கள் எத்தனை பெரிய இலக்கியத் தகையையானவர் அவர் மறைந்தபோது சென்னையில்ருந்து வெளிவரும் எந்தப் பிரபல சஞ்சிகையிலும் அன்னாரது பிரிவு பற்றி ஒரு வரிச் செய்தி கூட, இடம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

❖ கொழும்பில் மாத்திரமல்ல, பொதுவாக நாடுதழுவிய ரீதியில் நடைபெறும் புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் எல்லாம் 'பணச் சடங்கு' விழாக்களாக நடைபெறுவதாக குற்றச் சாட்டுடொன்று நிலவுகிறதே, இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வெள்ளவத்தை க.மணிவாசகன்

எனக்கும் இப்படியான விமரிசனங்களின் பின்னிப்பற்றித் தெரியும். எந்த விதமான இலக்கியச் சீரமைப்புகள் படாமலும் இலக்கியத்திற்காக எது விதமான இழப்புகளையும் சந்திக்காமலும் உபதேசம் செய்வதையே தமது இலக்கியக் கடமையாகக் கொண்டுள்ள ஒரு சிறு கூட்டத்தினர் சொல்லும் குற்றச்சாட்டுகளே இவை.

இந்த மண்ணில் மிகப் பெரிய

துயரம் என்னவென்றால் படைத்தவனே தனது நூலை வெளியீட்டு வைக்கும் பிரசவவேதனை. இப்படி வெளியீட்டவர்களையும் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு ஒரு வடிவம்தான் வெளியீட்டு விழாக்கள். விழாக்களில் புத்தகங்கள் விற்பனையாகின்றதோ இல்லையோ, ஊடகங்கள் இந்த நூல் வெளியீட்டு விழாக்களைச் செய்தியாக வெளியிடுகின்றன. இது படைப் பாளிகளுக்குப் பெரிய விளம்பரம். அத்துடன் வெளியீட்டு விழாச்செய்தியையும் பல கலம் தலைப்பில் வெளியிடுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் அரசியல்வாதியின் குரலோ அல்லது சினிமா நடிகர்களின் கருத்தோதான் பிரகரமாகிவரும். எழுத்தாளன் குரல் எடுபடவே எடுபடாது. இங்கு அப்படியல்ல. நமது பத்திரிகைப் பாரம்பரியம் படைப்பாளிகளை மதித்து அவர்களது கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்று பிரபலப்படுத்துவதாகும். இதற்கு இந்தப் புத்தக வெளியீடுகள் உதவுகின்றன. வெறும் பணம் பண்ணுவதல்ல. இதன் நோக்கம். ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பும் இதன் மூலம் நிகழ்கின்றது. இத்தனை யையும் உள்ளடக்கிய இந்த விழா வைக்கொச்சைப் படுத்திப்பார்ப்பது இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களைக் கேவலப்படுத்துவதற்கு ஒப்பானதாகும். எனவே இலக்கிய உலகில் புனிதத்தை நிலைநாட்டுவதைவிட, யாதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

**புத்தகம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்
சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
எம்.டி. குணசேனவின் ஏஜன்ட்**

**மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்
அனைத்தையும் இங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்**

**பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள்,
பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள்,
இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள்,
ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின்
நூல்கள் அனைத்திற்கும்**

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

**சாஹித்திய புத்தக இல்லம்
இல. 4, குருநாகல் வீதி,
(பஸ்நிலையத்திற்கு அண்மையில்)
புத்தளம்.**

தொலைபேசி/ தொலைநகல் : 032-66875

**ஈழத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும்,
பாடநூல் வெளியீட்டாளர்களும் தயவு செய்து தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.
உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து விற்பனை செய்து உதவுவோம்.**

331786

PARA

EXPO PRODUCTS (PVT.) LTD.

**Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods**

**30, Sea Avenue,
Colombo - 03.
Tel: 573717**